

B 2635.

Eesti Kirjanduse Muuseum

6051

Söber Jack
W.S. Maugham

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

Am. 2/28.

Eestirahwa Museumile

Wanemuise näitelawa

S ô b e r , J a c k .

Wäga kerge komödia 3 waatuses.

W. Somerset Maugham.

Tõlkinud: Linda Simm.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

45400

Wanemuise näitelawa

Nowembri kuul 1917.

O s a l i s e d :

Jack Brown.
 Mrs. Parker Jennings.
 Mr. Parker Jennings.
 Kitty) nende
 Charles) lapsed.
 Ambrose Holland.
 Lady Wonley.
 Lord Serlo.
 Würst Milan Milanescu.
 Horton Bashford.
 Mrs. Bashford.
 Abiõpetaja Lewis Abbott.
 Rosie Abbott.
 Mõned kellnerid ja teenrid.

I. waatus.

Näitelawa kujutab Londoni Grand Babyioni woerastemaja talweaeda. Suur hulk palmisid ja muid lillesid piirawad wäikesaid lauakesi, igauks kahe kuni kolme tooliga. Lauakesed on terwes ruumis laiaili. Mõne niisuguse lauakese ümber on salkkond inimesi, kes kohwi ehk likori joowad. Tagaseinas suur lai trepp, mis woerastemaja restorani wiib, laia kahepoolega klaas uksega. Restoranis mängib mustlaste orkester. Kaks kuni kolm kellnerit uniformis teeniwad talweaias woeraid.)

I. etendus.

Ambrose Holland. Lady Wanley.

(Astuwad molenad restoranist wälja ja tulewad trepist alla.)

Wanley. (Jääb all trepi otsa juures seisma.)

Kuhu me istume?

Holland. Kuhugi warjulisesse paika, kus me segamata juttu woime westa.

Wanley. Ma ei mõtlegi selle peale. Ma ei tule ometi Grand Babyioni, et ennast ära peita. Söönise ajal nägin ma suure hulga tuta-waid, kes mind nüüd nägema peawad.

Holland. Ma olin nii wiisakas ja nägin ainult teid.

Wanley. (Näitab ühe laua pääle.) Istume siia?

Holland. Palun parem teisele poole. Kellner, kes sääl teenib, on peaaegu minu hää sõber.

Wanley. (Istub) Teil on imelikud sõbrad.

Holland. (Hüüab.) Kellner!

Kellner. (Tuleb nende juurde.) Wabandage, minu herra, teie kellner tuleb kohe.

Holland. (Wanleyle.) Näete, mina olen elus juba niipalju opinud ja läbielanud, et mil-igas ilma nurgas ja igas seltskonna ki-his sõpru on.

Wanley. Kas te Parker=Jennings'id nägite?
Nad istuwad kolm lauda meist eemal.

Holland. Ja.

Wanley. Mõtelge ometi, kui ma söögisaali sisse astusin, waatas see inimene silmatorkawalt kõrwal.

Holland. Ma ütlesin teile juba ammu, et mistress Parker=Jennings upsakaks läheb.

Wanley. Aga et temal julgust on mind ülevalt alla waadata.

Holland. (Kaeratades.) See räägib teatawas mõttes tema poolt.

Wanley. Teie olete ju väga lahke!

Holland. Ma ei ütle mitte, et tema südane poolt räägib, aga kindlasti küll tema mõistuse poolt. Ta on nimelt ära näinud, et auni tänapäew seltskonnas üks nii tähtis ei ole, kui ta waremalt arwas. Teab, et teie waene olete nagu kirikurott, ja ta on arusaanud, et selles seltskonnas, kelle hulka tema häämeelega tahaks arwatud olla, waesus põlastuse wääriline on.

Wanley. Aga kas teie siis lähemaid asjaolusid peenam ei näleta? Paari aasta eest ei tundnud Parker=Jenningsid ühtegi inimest ilmas. Nad elasiwad Brixtonis.

Holland. Ma tean koguni, et nende nimi seekord ainult mister ja mistress Jennings oli, mis kaugeltgi nii peenikeselt ei kõla kui kahekordne nimi.

Wanley. Sel ajal jooksis weel Bob Jennings iga hommiku City'sse. Kaenla all kandis ta oma nustri-kohwrit ja käes wihma-warju.

Holland. Kuhu see kellner küll jääb?

Wanley. Häkki sureb sääl ülewal kugil põhjamaal üks onu ära, keda nad koguni ära unustanud oliwad ja pärandab neile ligi kaks miljoni naela.

Holland. Mõnedel inimestel on oma onude walmises üleüldse õnnelik käsi.

Wanley. Ma sain nendega reisil läbi Schweitsi tuttawaks. Nende kõige palawan soow oli seekord, kuhugi maale mõisasse elama

asuda.

Holland. Ja häkilises lahkuse tuhinas kutsu-
site teie terve perekonna oma mõisasse
Tavernerisse, ja sinna nad jäiwadgi.

Wanley. Ma tegin nad kõigi oma naabritega
tuttawaks, ma pidasin suuri pidusid, ainult
et neid seltskonda sisse wiia, ja nüüd
julgeb see inimene minu pääle ülewalt al-
la waadata.

Holland. (Kuiwalt) Teie unustasite ühe tähtsa
külje oma wahekorras nende hääde inimes-
tega jutustamata.

Wanley. So? - Missuguse siis?

Holland. Te unustasite nimetanata, et Parker=
Jennings Teie Taverner - Halli eest õige
tubliti hinda maksab.

Wanley. See on see kõige wähen, mis ta teha
wois. Mõisas on wana ajalooline loss, mis
juba üksi niipalju wäärt on.

Holland. Mister Parker=Jennings'il wõiwad kõi-
ge halwemad kombes ilmas olla, aga rumal
ei ole ta mitte.

Wanley. Ma ei saa aru, mis te sellega ütelda
tahate.

Holland. So? - Tõesti mitte? - Waadake, mina
arwan, et ta teie mõisa ainult selle tin-
gimisega wõttis, et teie teda ja tema pe-
rekonda häässe seltskonda sisse wiisite.

Wanley. (Lühikese wahe aja järele.) Ma ei saa-
nud seekord ennast wolgadest päästa ja mi-
nu poisid pidiwad Etoni kooli minema.

Holland. Ma ei tee teile sellepärast sugugi
etteheidet. Ma tahtsin ainult kindlaks te-
ha, et see mitte ainult puhas inimese ar-
mastus ei olnud, mis teile põhjust andis
mistress Jennings'ile teed tasandada, waid
et see üsna hää äri oli.

Wanley. (Naerab tasa.) Mulle paistab, teie leia-
te selle päris korras olewat, et need ini-
mesed selle redeli, mida mõõda nad üles
roninud, nüüd eemale tõukawad.

II. etendus.Endised Jack Brown.

Jack. (Maitre d'hotel, paljaks aetud ülemine huul, wahaks poskhabe wäga peenelt ja kindlalt läheneb Hollandile.) Mis te käsete, nu herra?

Holland. Kohwi ja benedikterit. Aga kus siis Pierre on, see kellner, kes mind siin harilikult teenib?

Jack. Pierre pidi häkki ära minema, minu herra, mina täidan tema aset.

Holland. (Waatab temale üllatatult otsa, wäikese waheaja järele.) Teie nägu on minu meelest wäga tuttav! Kas ma teid mitte waremalt juba kusagil näinud ei ole?

Jack. (Maerätades.) Mul on ometi au herra Ambrose Hollandiga rääkida?

Holland. Jack Brown! - Aga kuidas teie siis siia olete saanud?

Jack. Ja, armas sõber, elu oli niisuguses suures, peenikeses hotellis on veel palju huwitawam, kui seda kellneri seisukohalt wadeldada saab. Siis kohwi ja benedikterri, silmapilk, palun. (ära)

Wanley. (Hakkab näerma.) See on ometi liiga naljakas, et kellner teile, armas sõber ütleb!

Holland. Seda kokkupuutumist ma ei ootanud.

Wanley. Kes siis teie kentsakas sõber õieti on?

Holland. Mul ei ole aimugi.

Wanley. Aga.

Holland. Ma puutusin temaga esimest korda Ühisriikides kokku. Sellest on nüüd kolm woi neli aastat tagasi. Minu käsi ei käinud seekord mitte isäranis hästi ja ma wotsin ühes reisijate büroos wäikese kohta, kus ka Jack Brown ametis oli.

Wanley. Kas see tema õige nimi on?

Holland. Ta ütleb seda.

Wanley. Ei mitte wäga tõenäoline.

Holland. Jack Brown kõlab natukene üleüldiselt. Aga Anurikas ei ole see kellegi nimi. Iga tahes on ta väga iseäralik inimene.

Wanley. Iseäralik?

Holland. Ja muidugi. Ma ei tea, mis ma tema juures rohkem imeks panen, tema kõikumata usku enese sisse või tema väsinata südist. Meie oleme kaks viimast aastat peaaegu alati koos ja oleme mõnegi kibeda tunni üheskoos läbi elanud. Aga see inimene ei paenutanud ennast millegi ees. Takistused paistsiwad üleüldse ainult selleks olevat, et tema näidata võis, kui kerged nad ära võita oliwad.

Wanley. Ja jäi ta selle juures auumeheks?

Holland. Ma võin teile ainult ütelda, et ta alati ja igal pool kodus on.

Wanley. (Kaeratades.) See ei ole sugugi halb auumehe mõiste äratähendamine.

Holland. Ta on madrus olnud, New-Yorkis kõrtsi pidanud ja pärast vedurijuht raudteel. Klondygis on ta kulda kaevanud ja Texas' es lehmakarjase ^{kõrnu} olnud. Nüüd on ta siin ülemkellner, ja ma ei inestaks sugugi, kui ma teda tuleval nädalil mõne kolwuliku õhulaewa väljanõtleja leiaksin olewat ja nädal pääle selle teatridirektori. Ma olen tosin kordasid näinud, kus tal terve warandus käes oli, ja niisama sagedasti nägin ma, kuidas ta selle läbi sorme laskis libiseda, lihtsalt ükskoiksu-sest raha vastu.

Wanley. Säält ta tuleb kohwiga. (Jack Brown toob kohwi ja liköri.)

Holland. Mul peaks oieti piinlik olema ennast teie poolt teenida lasta, kui mul mitte seda kindlat tundmust ei oleks, et teile selle seisukorra nali meeldib.

Jack. Ma usun teile on ka piinlik mulle joot-raha anda, ja ma kinnitan teile sellega pärast, et mul sugugi piinlik ei saa olema seda teie käest vastu võtta.

Holland. Ma tänan teid selle sõbraliku rahustamise eest. Kui palju te saate?

Jack. Kohwi kaks, benediktiner kolm, teeb välja viis shillingit. Hinnad paistavad mulle omalegi väga kõrged, aga herrased peavad nimelt ka selle eest maksma, et nende tuttavad neid Europa kõige paremas woeraste majas näewad.

Holland. (Paneb ühe raha laua peale.) Palun, ei ole tarwis vahetada.

Jack. Pool naela! Kui te mulle viis shillingit jootraha pakute, hindate teie andeksandmata wiisil meie endist tutwuse wärtust liiga kõrgelt.

Holland. (Abita.) Pardon! - Wabandage.

Jack. Ma jätan enesele taanistuse eest ühe shillingi, mida tõesti küllalt on ja annan teile neii tagasi.

Holland. Niisugune vähendamise awaldab minu peale suurt mõju.

Jack. (Wanley! le kes sigaretti etni seest wotab.) Palun, tuli armuline proua. (Ulatab tema poole põlewa tikku.)

Holland. Ma paluksin teid oieti meie juurde istuda.

Jack. See oleks koguni sündmata. Peale selle on mul veel tegemist. Aga ma oleksin rõõmus, kui me homme õhtu üheskoos õhtut süüa wõiksime, muidugi mõista, kui teil muud midagi ees ei ole.

Holland. Te olete väga lahke, aga kas teil siin tegemist ei ole? - - Päälegi, lubage, (Isiteleb.) mister Jack Brown, lady Wanley.

Jack. (Kummardab.) Armuline proua! (Hollandile.) Ei, ma saan warsti wabaks. Kellner Pierre kutsuti häkitselt koju, tema naene roomustas teda ootanata ühe troonipärijaga, ja sellepärast astusin mina asemele, kuni teine kellner tuleb.

Holland. Ma rõõmestan igatahes, et teid kitsikus teie praegusele silmapilklikele tegewusele ei sunni.

Jack. Minu armas, teie olete natukene rutuli-

ne oma järeldustes. Aga wabandage mind nüüd, minu jaoskonda tuleb wõõraid. (Eelmisena kõne ajal on mitmed wõõrad wõõras-temajast välja tulnud ja üksikute laudade ümber istunud, kuhu kellnerid neile kohwi, likori, siirid j. n. e. toovad. Horton Bashford ja Mrs. Bashford tulewad abiopetaja Lewis Abbotti ja selle naese Rosie'ga trepist alla. Jack Brown läheb Hollandi ja lady Wanley juurest ära, et teisi wõõraid teenida.)

III. etendus.

Lady Wanley, Holland, Bashford, Mrs. Bashford, abiopetaja Abbott, Rosie Abbott.

Wanley. Sääl on ju Bashfordid! — Mis, Rosie ja tema mees on nendega ühes! (Tõuseb üles ja läheb nendele vastu, Rosie'le, naeratades, Aga, armas laps, kuidas olete teie siis selle elu mülkasse sattunud? Mind imestab see väga, teid siin näha. Ja pääleegi veel Lewis! (Raputab mõlemate käsa, on näha, kui otsekoheselt ta rõõmustab neid mõlemaid nähes)

Bashford. Meie sundisime neid peaaegu wägijallaselt seda wäikest lõbusõitu Londonisse ette wõtta.

Holland. Kas teie ei taha meie laua juurde istuda, meil on ruumi küllalt.

Bashford. Teie olete väga lahke. (Oma naesele) Fanny, sa tunned ometi mister Hollandi?

Mrs. Bashford. Kuidugi.

Wanley. So, nüüd peate teie mõlemad noored inimesed minu korwa istuma ja mulle jutustama, mis Taverneris uudist on. Kuidas teile seal meeldib?

Rosie. Ah, meie oleme õnnelikud, nagu paradisis. Kõik on nii ilus, meie ei soowigi enesele paremat.

Wanley. Ma ei tea, kas teie tunnete õieti mister Hollandi? (Hollandile.) Ambrose, see on Rosie, Jasper Neville tütar. Teie tundsitate

teda ometi.

Holland. Wäga hästi koguni.

Wanley. Ja see on tema mees, minu uus abiõpetaja Taverner'is. Nad waesekesed oliwad juba igawene aeg kihlatud ja ei saanud abielusse astuda. Lewis oli noorem abiõpetaja kusgil wiletsas eeslinna koguduses, ja selle juures on see mees püha!

Lewis. Aga ärge minust ometegi niiwiisi rääkige.

Wanley. Kumalus, mina kinnitan, ta on püha, igatahes mina maitse järele, uuemoeline, kes tennist mängib ja kamelikarwust rüüdi ei kannu. Kuidugi ei saanud ta Rosiega, kellel enesel ka midagi ei olnud, abielusse astuda. Aga saatus tuli meile appi ja laskis meie wana abiõpetaja influenza kätte ära surra.

Rosie. Kuidas te wõite ometi sedawiisi rääkida, Lady Wanley!

Wanley. Kui kirikupatronadi õiguse omanik pidin mina sinnä uue õpetaja määrama ja ma tegin siis Lewise abiõpetajaks.

Rosie. Teie olete nii häa meie wastu.

Wanley. Minu armsad, teie mõlemad olete ainukesed tõesti hääd inimesed, kellega ma omas elus olen kokku puutunud. Ma soowiksin, et minu pojad Etonis niisugused oleksiwad, aga need on paar paganat.

Bashford. Meie kõik oleme teile tänu-wõlgu, Lady Wanley, terve kogudus auustab uut abiõpetajat.

Lewis. Oh - nad oliwad kõik nii hääd meie, wastu ja igäiks katsus meile meie ametit kergeks teha.

Mrs. Bash. Selle juures ei saa neid kuidagi wiisi oma kirikumõisast wälja. Meie pidime peaaegu wägiwalda tarwitama, et neid kaheks päewaks Londonisse kaasa wõtta.

Bash. (Hollandile.) Meie üürisime omale nimelt wäikese suwemaja Taverneri lähedal.

Holland. Lady Wanley jutustas mulle juba sellest.

Wanley. (Rosiele.) Noh, ja kuidas teile Londonis meeldib, lapsekene?

Rosie. (Päris waimustatult.) Oh, tore, suurepäraline! Teie ei aina sugugi, missugune lobu see kõik siia Grand Babylon hotelli meile on. Meie oleme enese meelest nii peenikesed ja täna õhtu lähme me teatrisse.

Wanley. (Bashfordile.) See on teist väga ilus, et teie nende noorte inimeste eest nõnda hoolitsete.

Bash. Meil on omal kõige rohkem häämeel, kui me näeme, kuidas teile kõik meeldib.

Rosie. Teate, Parker-Jennings' sid on ka siin. Kas see ei ole tore? Nad saavad päris imes-tama, kui nad meid siin näewad, eks ole, Lewis?

Mrs. Bash. (Kärsutab natukene nina.) Marie Jennings' il on oma seltskonnas üks lord.

Holland. Lord Serlo, eks ole? Ma usun, ma nägin teda ennast.

Bash. Ja, nad katsuwad teda oma Kitty jaoks onge tõmmata.

Wanley. Jumala pärast!

Mrs. Bash. (Olasid kehitades.) Seni kaua kui ta päris lord on, ja seda ta on, ei hooli Marie Jennings tema teistest omadustest.

Wanley. Ma loodan Kitty ei ole selle manöwriga nõus.

Rosie. Ah, ta on nii tore, armas tüdruk, ma olen teda päris armastama hakanud.

Wanley. Aga wäikene, kas te siis ial kelle-gistgi halba ei räägi?

Rosie. (Naerma hakates.) Harwa, ma leiän, kõik inimesed nii hääd.

Wanley. Ei, kõik inimesed mitte. See teeks ka jutuwestmise väga raskeks, aga Kitty on tõeste tore tüdruk, ja ma ei soowiks tema-le mitte, et ta sellele wanale narrile saagiks langeb.

Mrs. Bash. Tema on terwes perekonnas ainukene kellele raha pähe ei ole hakanud.

Wanley. Ah ja, õigus, teie tunnete ju neid inimesi weel endisest ajast.

Mrs. Bash. Kas ma neid tunnen! Meie käisime Brixtonis ühes koos koolis ja tema pulmas olin mina pruutneitsi. Selajal olime veel igapäew kocs.

Bash. Ja täna waatab ta meile waewalt otsa.

Lewis. Mul on sellest väga kahju, Taverneris ei sallita neid hästi. Sellejuures ei jäta ta ühtegi juhtumist tarwitamata, et oma ligemise armastust ülesnäidata. Ta teeb väga, väga palju hääd.

Rosie. Mina ei hooli sellest, mis teised ütlevad. Meie vastu on mistress Parker-Jennings ikka väga kena. Mind palub ta igal juhtumisel lossi tulla, ja ma olen juba mitu korda lihtsalt ise ennast sinna sööma kutsunud.

Wanley. Kui need inimesed teie vastu hääd on, laps, siis annan ma neile kõik andeks, siis võib mistress Jennings minuist nii-palju mööda waadata, kui ta kas woi mustaks läheb.

Rosie. O, sää! on ju würost Milanscu. (Wäga tähtsa moega wana herra tuleb wöörastemajast wälja ja astub aegamööda trepist alla.)

Wanley. Grusia saadik! Ja, taewa pärast, kuidas teie teda siis tunnete?

Rosie. Ma ei tunnegi teda, aga ta on enesele Travernerisi lähedale suuwemaja üürinud ja käis mõnikord meie kirikus.

Mrs. Bash. Ma olen teda seal ka näinud.

Wanley. Loodetawasti tuleb ta meie laua juurde, ma tahaksin häameelega Lewist temaga tuttavaks teha.

Holland. Ta on väga lühikese nägemisega, ma usun, ta ei pane meid täheleegi.

IV. etendus.

Endised. Würost Milan Milanescu.

Würost. (On talweaja keskpaika jõudes enesele monokli ette seadnud ja waatab edasimines ringi. Näeb lady Wanley'd ja tuleb -

naeratades ligemale.) Kuidas teie käsi
käib, armuline proua?

Holland. Teie tahate juba ära minna!

Würst. Ja, ma jöin oma kohwi juba ülewal ära.

Wanley. Kas midagi uudist Grusiast on?

Würst. Mitte midagi, ainult et majesteet, keiser, silmanähtawalt nüüd wanemaks läheb. Mure tema enese perekonnas on tema peale raskesti mõjunud.

Wanley. Waene!

Holland. Kas suurwürst Lebastiani üle ikka weel mingisuguseid teateid ei ole?

Würst. Mingisuguseid. Meie oleme otsimise järele jätnud.

Holland. (Lady Wanleyele.) Kas teie siis seda lugu ei mäleta? Noor suurwürst Lebastian kadus häkitselt nelja aasta eest ära....

(Würstile.) Eks ole, nii kaua on sellest?

Uhe perekonna tüli pärast ja sest saadik ei leita teda kusgilt.

Wanley. Kas teie, siis teate, et ta weel elus on?

Würst. Ja muidugi. Iga aasta jõuluks saab keiser tema käest kirja, mis iga kord ühest teisest kohast kusgilt ilma otsast tuleb, ja milles ära kadunud pojapoeg lühidalt teada annab, et ta terve ja õnnelik on.

Wanley. See on ju kogu romantiline. Ma tahaksin teada, mis ta õieti teeb.

Würst. Seda teab taewas!

Wanley. Utelge, ekselents, mis on õieti sellest ilusast noorest attache'st saanud, keda teie mulle poola aasta eest tutvustasite?

Würst. Sellel ilusal noorel attachel oli kuri lõpp, ma pidin ta Grusiasse tagasi saatma.

Wanley. Kas tõesti?

Würst. See lugu on isegi õige lõbus. Asi puutus ühesse Amrika naesterahwasse, ühe suurkaupmehc tütrese, kes iseäranis aristokratide tutvust armastas. Uhel hääl päewal tuleb minu attaché'le meelde, temale

oma - oma - eh - kuidas seda ütelda - ma ei leia sõna - oma toapoissi kui krahv nii ja nii'd esiteleda. See wõtab uue tuttawa wäga lahkelt wastu ja kutsub teda oma juurde lõunaks. Asi puutus mulle kõrwa, ja et ma milgil tingimisel lubada ei wõi, et minu saatkonna liige omale niisugusid naljasid lalubab, saatsin ma attaché Grusiasse tagasi.

Wanley. Kahju, ta oli wäga kena inimene. (Würst tahab minema hakata.) Oh, aga ma pean teile weel abiõpetaja Abbotti tutvustama, Teie uut abiõpetajat Tavernis ja see siin on tema wäike proua, kelle wastu teie wäga armastate peate olema.

Würst. Ma olen tõesti otsekoheselt rõõmus, et ma teid tundma õpin, ma olen nii palju hääd teie töö üle meie wäikeses maakoguduses kuulnud.

Lewis. Meie lihtsat tood hinnatakse küll liiga kõrgelt.

Würst. (Rosiele.) Kui teie lubate, siis otsin ma teid teie õpetajamajas üles, nii pea kui ma jälle maal olen.

Rosie. Oh, meie saame wäga, wäga rõõmsad olema, ekselents.

Würst. (Komistab trepil.)

Holland. (Kahetsedes.) Oh, ekselents!

Würst. Wabandage, minu herrased, ma olen nii lühikese nägemisega. (Würst jätab jumalaga, käepigistanised, kumardused j.n.e. ja läheb ära.)

Rosie. Kas see ei ole tore, et ta meie juurde tahab tulla, ta ei käi muidu kellegi juures wõorsil.

Bashford. Ma näen juba waimus madam Jenningsi nägu, kui ta kuulda saab, et würst Abbottide juures wõorsil on käinud.

Holland. Miks te seda arwate?

Mrs. Bash. Würsti suwemaja on Taverner-Holli kõrwal ja Parker-Jenningsid on kõik rattad käima pannud, et temaga tuttawaks saada, aga tema ei pane noid tähelegi. Ma-

rie annaks kes teab mis selle eest, kui ta teda enese juures vastu võtta saaks.
Rosie. Kuidas te ometi võite alati nii halvasti temast rääkida!

(Viimaste lausete ajal on Mr. ja Mrs. Parker=Jennings, Kitty, Charles ja lord Serlo woorastemajast välja ilmunud ja tulewad trepist alla. Serlo läheb laua juurde, kus keegi väga silmatorkawalt riides naesterahwas istub ja hakab sellega juttu ajama.)

V. etendus.

(Endised Mr. ja Mrs. Parker=Jennings, Kitty, Charles ja lord Serlo.)

(Mrs. Parker=Jennings waatab all talweaias ringi, mille juures ta lady Wanley meele ga tähele ei pane. Rosie kargab üles ja lookseb temale vastu, Mr. ja Mrs. Bashford tousewad üles.)

Rosie. Mistress Jennings! Kuidas ma rõõmustan, et teid siin näen!

Mrs. Parker. (Tagasi tõrjuvalt, waatleb teda lorgnõni läbi.) Mistress Abbott.

Bash. Halloh, Babby, kuidas käsi käib?

Mr. Parker. Täna meie käsi käib hästi.

Kitty. (Ulatab Mrs. Bashfordile kätte.) Ah, see on kena, et ma natuke üheskoos juttu ajada võime.

Mrs. Bash. Sa oled jälle ilus nagu pilt! - Aga mis siis Charliel wiga on, ta wahib mulle otsa, nagu ei oleks ta mind kunagi enne elus näinud.

Charles. Teie hoolitsete juba selle eest, mistress Bashford, et ma teid ei unusta.

Mrs. Bash. Selle peale võid sa kindel olla, mu poiss, ehk sellest küll juba tükk aega mööda on, kui ma sind kui sülelast Brixtonis wäikses tagumises toas wannis pesesin.

Rosie. (Waimustatud Mrs. Parker=Jennings'ile) Kas teie ei inesta, et te meid siit leiate? Mister ja mistress Bashford nimelt

kutsusiwad meid siia.

Mrs. Parker. Ma pean tunnistama, ma ei usu mitte, et see siin sünnis koht on ühe waimuliku mehe abikaasale. Ma inestan, et teie aega leiata oma tegewust Taverneris hoolitusesse jätta ja siin Londonis ümberhulka.

Rosie. (Päris segane.) Aga meie oleme ju ainult kaks päewa siin, homme oleme jälle kodus. Ma tahtsin ennast wabandada, et ma mitte lossi theed jooma tulla ei saa.

Mrs. Parker. Ma ootan lord Serlo ema ja lady Eleanor King'i wöörpile, siis on parem teie ei tule lähemate päewade sees üleüldse meie poole. Ma loodan, teie saate minust aru. Ma ei taha teid haawata, aga ma ei usu mitte, et teie nende herrastele kohane seltskond oleksite. (Rosie wahib talle pärani suuga otsa.)

Kitty. (Lahaselt.) Ema!

Mrs. Parker. Ma lasen teile juba ütelda, kunas te jälle meie juurde wöite tulla. Ma kardan, teie olete natuke liiga päletungiw, mu armas, see ei kôlba mitte ühe waimuliku mehe abikaasale. (Pöörab Rosiele selja.) (Rosie wariseb häbi pärast, ta katsub asjata meelekindlust alal hoida, ta silmad tulwad pisaraid täis.)

Wanley. Oh, metsaline! Metsaline! (Laseb Rosie enese kõrwal istuda ja trööstib teda.)

Kitty. Aga ema, kuidas wöid sa ometi!

Mrs. Parker. Ole wait, Kitty - - oli wiimane aeg neile inimestele opetust anda. Kus me laud on, Robert?

Parker. Ma näen peaaegu, see on juba ära wöetud; me wõtame ühe teise.

Mrs. Parker. Kas sa ei käskinud kellnerit teda meie jaoks alles hoida. (Hüüab.) Kellner!

Vi. etendus.Endised Jack Brown.

Jack. (Kes enne väljatulles teise laua juures teeninud on.) Palun, armuline proua.

Mrs. Parker. Ütelge nende inimestele seal, see laud on kinni pandud.

Jack. Ma kahetsen, armuline proua, kas te mitte siia ei istuks?

Kitty. Ja, ema, istume siia.

Mrs. Parker. Ma ei mõtlegi ennast teiste inimeste poolt kuhugile nurka tõugata lasta. Charles See on häbematus!

Parker. Tule istu siia, ema.

Mrs. Parker. (Istub vastu tahtmist ühe waha laua juurde.) Kui sagedasti olen ma sulle juba ärakeelanud, mind emaks hüüda? Minu nimi on Marion, seda peaksid sa juba ammugi teadma.

Parker. So? - -Mina mõtlesin ikka, sinu nimi on Marie.

Mrs. Parker. (Jackile.) Mis te veel ootate?

Jack. Järgnevald käskusid, armuline proua.

Mrs. Parker. Mispärast ei pannud teie seda lauda meie jaoks kinni? Ke?

Jack. Mul on väga kahju, armuline proua, aga see paistab üks eksitus -

Mrs. Parker. Kas teie siis aru ei saa, mis teile üteldakse?

Jack. Väga hästi, armuline proua.

Mrs. Parker. Ma ei saa aru, mispärast wõõras-temajasse ikka neid wastikuid väljanaalasi ametisse wõetakse. Selle juures^{wõib} süda pooritama hakata.

Kitty. Ema, ta wõib i ja sõna ära kuulda!

Parker. (Jackile.) Miis kohwi ja tooge likorisiid.

Jack. Väga hämm, nu herra. Sigarid ehk paberrossid?

Parker. Sigarid. Aga mitte seda väikest sõnikut, tooge need päris suured. Uppmannid; mis nad maksawad, on üks kama kõik.

Jack. Wäga hää, mu herra. (ära.)

Kitty. Ema, kuidas sa ometi Rosie vastu nii hoolinata võisid olla! Mis ta siis sulle teinud on?

Mrs. Parker. Ma palun sind ära hüüa mind mitte emaks, see kolab nii harilik. Mispärast ei hüüa sa mind mammaks?

Parker. Kellega siis lord sääl räägib?

Charles. Väike Seanne de Rochetalande, Pariisi soubrette Empire teatrist. Ma lähen pärast ka sinna.

Mrs. Parker. Mispärast ei ole sa mitte niisugune, Kitty, nagu sinu vend? Tema teab, mis ta oma seisusele võlg on.

Charles. Aristokratiline eluviis ei ole teil veel selge hästi.

Mrs. Parker. Küll ta meile juba warsti selgemaks saab, eks ole, Robert?

Parker. Kui seda rahaga teha saab - - Kas te nägite, kuidas lord laua juures minu Reinweini kurgust alla uhtis?

Mrs. Parker. Kunas sa ometi selle moodu jätad, et sa inimesi söömise ja joomise juures wahid! Ja kui ta ka weini alla uhtis! Ega sa teda ometi vaatamiseks ei tellinud!

Charles. Aga Kitty, sa ei oleks mitte pidanud temale alati selga pöörama.

Kitty. Ta jõi liiga palju.

Charles. Küll on sul aga ajast maha jäänud wanted! Kas sa siis arwad, et mees, lord Serlo, niiviisi elab, nagu... noh, nagu meie enne elasime?

Mrs. Parker. Palun, Carolus, meie teame wäga hästi, kuidas meie enne onu surma elasime, sul ei ole tarwis seda mulle meelde tuletada.

(Kitty nihutab ennast tooli peal edasi tagasi närwiliselt.)

Mrs. Parker. Carolus ja mina oleme nähtawasti perekonnas ainukesed, kes muutunud eluviisiga on moistnud ära harjuda.

(Jack toob kohwi ja likörisid, teine kell-

ner toob sigarid. Serlo tuleb laua juurde)

Mrs. Parker. (Wäga lakke t.) Lord Serlo, te peate siia minu korwale istuma. So, missugust liköri te nüüd juua tahate? Kui teil mõni iseäraline soow on, siis ütelge seda ainult. (Rosie nutab kowasti.)

Wanley. (Trööstib teda.) Aga mitte, laps, ärge enam selle peale motelge.

Rosie. Ma olen enese meelest nii hirmus alandatud! Ta on mind ju sada kord kutsunud, ikka kui mul aega on, nende poole tulla, ja ma arwasin, ta arwab seda toesti õiglaselt. Ja nüüd, mina olewat päletungiw!

Lewis. Mu jumal, kui mina oma seisuses tohiksin, ma annaks talle paar korwakiilu!

Wanley. Armas Lewis, seda ütlesite teie nii waimustawalt mitte kristlikult. - Ma olen ikka ütelnud, et teie õige pühanees olete minu maitse järele.

Mrs. Bash. Kas me nüüd parem siit ära ei lähe?

Rosie. Ja, palun, ma tahaksin koige parema meelega maa alla wajuda.

Wanley. Jumalaga, laps, ärge wõtke seda asja omale nii südamesse. (r. Mrs. Bashford, Lewis ja Rosie jätawad Hollandi ja lady Wanleyga kättandes jumalaga ja lähewad ära.)

Wanley. Kas teie niisugust asja enne näinud olete? Wäikse Rosiega kes ometi kellegile midagi halba ei tee niiwiisi ümber käia! Kui ma ainult teaksin, mis ma sellele inimesele teha wõiksin. (Mõtleb ühe silmapilgu, äkitselt tuleb talle midagi meelde, ta kunnardab ennast ettepoole üle laua.)

Ambrose!

Holland. Mis on?

Wanley. Käes!

Holland. Mis te siis mõtlete?

Wanley. Madam Jennings peab seda kahetsema, et ta seda ilmasuuta last niiwiisi haawas; ma tahan talle opetust anda, mida ta nii ruttu ei unusta.

Holland. Mis te siis tahate teha?

Wanley. Kul on teie abi tarwis, Ambrosé.

Holland. Kui ma teid aidata woin, häämeelega.

Wanley. Kas mäletate te weel seda lugu, mis würst Milanescu oma attaché'st rääkis? Seda tahan ma Jenningide juures tarwitada.

Holland. Aga...

Wanley. O, palun, ärge rääkige wastu. Teie peate kaasaaitama, ma ei jäta järele. Mõtelge ometi. Kammerteener kui krahw, see on ju tore. Mõtelge seda wõidurõõmu, kui madam Parker-Jennings ühe niisuguse järeltehtud aristokraadi oma rinnale surub.

Holland. Aga keda siis?

Wanley. Teie sõbra, kellner Jack Brown'i. Ma olen kindel, ta on nõuus, ta waatab selle terve loo pääle, kui ühe lõbusa juhtumise pääle.

Holland. Seda ma ei usu; ta on iseäralik poiss.

Wanley. Aga paluge teda ometi enne.

Holland. Ja siis mõtelge nende sekelduste pääle, mis sellest tekkida wõiwad.

Wanley. Sellest ei wõi mingisuguseid sekeldusi tekkida. Asi seisab lihtsalt selles, et ühte kaswatanata isikut tema häbemata tõusiku konnmete pärast karistada. Inimest, kes sellega walmis saab, Rosiet haawata, Rosiet, kes onal terwel eluajal kärbselegi haiget teinud ei ole. (Jack Brown tuleb nende laua juurde.)

Jack. Kas wõtate weel benedictineri, mu herra?

Wanley. Mister Brown, kas te tahate mulle ühte meelehädä teha?

Jack. Koik mis teie soowite, armuline proua.

Wanley. Mister Holland ütleb mulle, teie olete wainurikas mees.

Jack. Palun, ütlege mister Hollandile, et tema mõtterikkas on.

Wanley. Kas teie olete nõuus ühest juhtumisest osa wõtma, mis ennast teile pakub?

Jack. Kui ma käed selle juures puhtaks wõiwad jääda.

Wanley. Aga, minu armas!

Jack. Armuline proua nagu näha tuleb see teile ootamata, et kellner niisugust ornust ilmutab.

Holland. Ma ütlen teile parem otsekoheselt, et mina isiklikult lady Wanley plaanidega nõuus ei ole.

Wanley. Kas teie võiksite oma teenistust siin hotellis maha jätta.

Jack. Jalamaid, armuline proua.

Wanley. Kas näete seda seltskonda seal teisel pool, kaks naesterahvast ja kolm meesterahvast?

Jack. Wanem naesterahvas oli nii lahke ja ninetas mind jälgiks väljamaalaseks.

Wanley. Need inimesed on kõige vastikumad toutsikud terwes Londonis ja minul on nendega väike arwe õiendada.

Jack. So!

Wanley. (Nätkuhe piinlikus seisukorras.) Ma tahaksin teid nendele inimestele kui ühte väljamaa aristokrati esiteleda.

Jack. (Wantab teda uuriwalt.) Misspärast?

Parker. (Hüüab.) Kellner!

Wanley. Mul oleks väga hää meel, kui need upsakad narrid selle päale sisse kukuksiwad.

Jack. (Lühikese waheaja järele.) Kahetsen otsekoheselt, aga seda ei woi ma mitte teha.

Wanley. (Külmalt.) So, siis wabandage, palun.

Parker. (Kowasti.) Kellner.

Jack. (Läheb tema laua juurde.) Teie käsete, mu herra?

Parker. Pagana pihta, liigutage ennast ometi nätku kábedamini! Ma hüüan teid juba terve weerand tundi.

Jack. (Wabandades.) Palun andeks, mu herra, aga mul oli teise laua juures tegemist.

Parker. Noh, kas ma pean teile palwekirja saatma, enne kui te waewaks wotate minu juurde tulla?

Mrs. Parker. Robert, palun, ära heida niisuguste inimestega nalja.

Parker. Kui mulle seda weel kord juhtub, kaeban ma direktseionile.

- Kitty. Papa, ja tuli ometi nii ruttu kui ta ainult wois!
- Parker. Seda kohwi on wõimata juua. Tont teab mis te sinna sisse olete pannud. See maitseb nagu wihmawesi.
- Jack. Sellest on mul hirmus kahju, mu herra, ma toon otsekohe teist kohwi.
- Parker. Ja hoolitsege selle eest, et see parem oleks, muidu lõpeb mu kannatus. Araneetud sigadus!
- Charles. Ma ei saa aru, mispärast siin mitte inglise kellnerid ei peeta, nende abitute mehikeste asemel.
- Parker. Siis minge, aga õige kähku, muidu teen ma teile jalad alla! (Jack waatab Kitty otsa, kes silmad naha lööb. Koristab kohwi ära ja annab kõik teise kellneri kätte.)
- Kitty. (Hüäl wäriseb äritusest.) Kuidas teie ^{wõite} ometi inimestega niiwiisi rääkida, kes ennast kaitsta ei tohi! See on alatu, ühte teenijat, kes ennast kaitsta ei saa, haawata.
- Charles. Ennast kaitsta? Ma ei soowitaks seda temale mitte, siis wõiks ta käsi halvasti käia!
- Mrs. Parker. Sina ei ole ialgi õppinud teenijatega ümber käima, Kitty. Sa oled nende wastu, nagu oleksid nad meie sugused. Wõta Carolusest eeskuju. Mida rohkem sa teenijaid põlgad, seda rohkem on neil auukartust sinu ees. (Jack on teisele kellnerile tarwilikud juhatused annud ja läheb siis Hollandi ja lady Wanley juurde tagasi.)
- Jack. Ma olen nõuus, seda ettepanekut, mis te mulle enne tegite, vastu wõtma.
- Holland. Kuidas te siis oma otsust nii äkitselt muutsite?
- Jack. Ma ütlen teile tõtt: nende inimeste toorus jätab mind osna külma wereliseks, aga ma tahaksin wäga hä^m meelega seda noort naesterahwast lähemalt tundma õppida.
- Holland. Kittyt! Mispärast?
- Jack. Kui tema isa mind praegu

haawas, tõusis temal häbipuna palgesse on isa ülespidamise pärast, ja tema silmad oliwad pisaraid täis.

Wahley. Ja sellest on küllalt, et teie otsus ümber muuta?

Holland. Onneks on mister Brown liiga mõistlik, et mõne armuloo päle mõelda.

Wanley. Millal on teil aega?

Jack. Otsekohe. Kell on kaheksa ja Pierre on praegu jälle tagasi tulnud, et oma teenistust jätkata.

Wanley. Meie ei saaks paremad võimalust leidma, et tutvust sisse juhatada.

Jack. Lubage mulle paar minut aega riiete vahetamiseks, ja ma olen teie teenistuseks valmis. - Aga ma pean ühe tingimise, ehk õigemini kaks, tegema.

Wanley. Ja, ja missugused?

Jack. On ometi selge, kui teie võimalikuks peate, et need tublid inimesed mind enda rinnale suruwad, mina nendele selle läbi võimaluse annan, mind teatawal silmapilgul kui kelmi taolist kujutada.

Wanley. Selle peale ei mõltenud ma tõesti mitte.

Jack. See võiks aga nii tulla ja siis ei ole minu seisukord mitte väga armas. Ma võiksin koguni politseiga kokku väga piinlikult puutuda.

Holland. Ma usun, me jätame terve selle asja katki, sellest ei tule ometi midagi mõistlikkuvälja.

Jack. Mul ei ole sugugi nõuu seda plaani nurja ajada, just vastuoksa. Aga ma teen kindlaks tingimiseks, et teie tõtt enne ära ei ütle, kui mina sellega nõuus olen.

Wanley. Selle võtan ma vastu ja teine tingimine?

Jack. See on väga kerge täita. Mina nõuan, et teie minu vastu alati ja igal tingimisel seda lugupidamist ülesnäitate, mis ühe suurt sugu mehe vastu, mis ma õieti olema pean, kohane on.

Wanley. See on tõesti õige nõudmine; aga mis nine all peame me teid tutvustama?

Holland. Meie peame ühe nime otsima, mida tõepoolest sugugi olemas ei ole.

Wanley. See peab koguni iseäralikku ja suure kolaga olema.

Jack. Te tutvustate mind nendele inimestele lihtsalt kui suurwüst Sebasteani Grusiast

Holland. Mis?

Wanley. Aga see on ju tõesti olemas!

Jack. Just sellepärast. Ühte teist nime otsida oleks naeruväärt, sest neil inimestel oleks ainult tarwis pilku suguwõsade raamatusse heita, et terwet peettust awalikuks teha.

Wanley. Aga wüst Milanscu rääkis meile ometi praegu, et suurwüst Sebastian saladuslises wiisil ära on kadunud.

Jack. Just sellepärast, et tema kohta midagi kindlat teada ei ole, ei wõi meie paremat osa walida.

Holland. Aga teie ei oska ju sugugi ühte suurwüsti kujutada.

Jack. Uskuge mind, mu armas, kuninglik prints sööb, joo, hingab ja peab enmast üleüldiselt niisamuti üles, nagu iga teine inimene, mina pean seda ometi teadma - ma olen printsisid sagedasti küllalt teeninud.

Wanley. Ei, siis on asi nädala jooksul awalik.

Jack. Aga kust teie siis teate, et mina mitte suurwüst Sebastian ei ole?

Holland. (Pilkawalt naeratades.) Selle järele näete te just wälja.

Jack. Palun, teie wõite teha ja tegemata jätta, mis te tahate. Embkumb, kas olen ma suurwüst Sebastian ehk mitte mitte midagi.

Wanley. Wiinati ei wõi see asi nii halwaks ninna, sest mistress Jennings on küll oma eluajal sellest hullust suurwüstitist midagi kuulnud. (Jackile.) Olgu siis, kunas wõime me teid kui suurwüsti terwitada?

Jack. Kümne minuti pärast. (Kummardab ja lähheb ära.)

Holland. Taewas teab, kuidas see terve asi weel lõppeb.

VII. etendus.

Endised (ilma) Jack Brownita.

(Lord Serlo ligineb lauale, kus Holland ja lady Wanley istuvad.)

Serlo. Mallo! Ambrose, kuidas käsi käib, mis te teete?

Wanley. Mis teie siis tegite?

Serlo. Nävitasin natukese Jenningsi onu pärandust eineks. Tõepoolest see wanamoor on nii igaw, et isegi kõige parema Reinweini juures raske on tema läheduses püsida.

Holland. Mispärast wõtate teie niisuguste inimeste kütset vastu, keda teie põlgate?

Serlo. Põlgan? Mina ei põlga ialgi inimest, kellel aastas kaheksakümmend tuhat sisetulekut on. Nad püüawad mind oma tütre jäoks sisse wõtta.

Holland. (Pilgates.) Ja teie clete walmis enast niikaugemale alandama?

Serlo. Ah, ta on päris kena, noor tütarlaps, natuke kange, on wist nooreseas billardi kepi alla neelanud, amme ei ole wist häst järele walwanud; aga muidu terve ja lõbus ja palju teisi häid omadusi.

Wanley. Ma inestan teie romantilist loomust.

Serlo. Ah, ma ei laula sugugi romanzisid, siin on asi lihtsalt nii, ühel pool pool miljoni sula raha ja teisel pool korralik puhas aadeli nimi, see on kõik.

Holland. So, ja kuidas siis asi kindlaks peab saama?

Serlo. Ah, on weel paar väikest kõrwalist asja ära oiendada.

Wanley. So, mis need siis on?

Serlo. Tüdruk ei taha weel, ma pean enne weel natuke mõju awaldama, saate aru?

Wanley. Mis, ta lükkab wapi tagasi, mis teie te-

male jalgade ette panete?

Serlo. Ta teeb nii, nagu ei tahaks ta tuletan-
sidegagi sellest kinni võtta. Ma istun
lauas tema kõrval, ja ta pööras järjekind-
lalt minu poole selja. Teie näete, ma tean,
misugust mõju ma tema peale avaldan. Ema,
isa ja poeg, kõik jooksewad mulle järele,
aga nende peale wilistan ma, nendega ei
saa ma mitte abielusse astuda.

Wanley. (naerab.) Ja kuidas teie Charlie
ehk oigemini Carolus meeldib?

Serlo. Hastik poiss! Ei saa temast lahti. Kui
ta juba minu naese wend on, lendab ta wäl-
ja. Tüdruk on tore, ja see ei taha mind, ja
perekond on kas kisu juuksed pääst, seda
ei taha mina mitte.

Charles. (Tuleb laua juurde.) Kuidas teie käsi
käib, lady Wanley? Ma nägin teid eila wank-
ris lady Mary Ware'ga, tore tüdruk, eks ole?
Teie tunnete oneti tema wenda Edwardi?
Oxfordis oli ta minu parem sõber.

Wanley. See on minu onupoeg, mister Jennings,
ja nii palju kui mina tean, räägitakse te-
ma nimi James wälja.

Charles. O ja, ma tean, ma nimetasin teda ikka
ainult nalja pärast Edwardiks.

Wanley. So?

Holland. Teil on isesugune naljaand.

Charles. Me usun, ta on ka hertsog Sherwiniga
sugulane, ma ei tea ainult mitte kuidas.

Wanley. Ma ei saa teie kahjuks midagi lähemat
seletust anda, ma ei tunne kahjuks inglise
aadeliseisuse perekonna olusid nii hästi
kui teie.

Charles. (Serlolle) Tore poiss see Sherwin.

Serlo. Ma ei tunne teda.

Charles. Mis, teie ei tunne Sherwini? Ma tean
teid temaga tuttawaks. Ta saab teile väga
meeldima, spordimees läbi ja läbi.

Serlo. So.

Charles. Ja, läbi ja läbi puhast wõrd inglise
gentleman.

Wanley. (Hollandile.) Saalt tuleb teie sõber.

VIII. etendus.

(Indised Jack Brown.)

(Jack Brown astub sisse, tema habe on kadunud, terve nägu on puhtaks aetud. Annab toredat pikka kuube, tumehallid püksid j.n.e. kübar ja kepp käes.)

Jack. Andke andeks, aga mul oli woinata waremini siia jõuda. (Suudleb lady Wanley kätt. See heidab lühikese hindawa pilgu tema päälle. Mrs. Parker=Jennings tõukab oma mehele külge ja molenad wahivad nende poole.)

Wanley. Kõrgus, meie olene teile tänulikud, et üleüldse weel tulete.

Jack. Minu armas Holland, teie näete täna väga wärske wälja.

Holland. Kõrgus on väga lahke. Kas ma tohin teile lord Serlod tutvustada?

Jack. (Häpatab Serlo kätt.) Ah, ma rõõmustan väga, kui ma nitte ei eksi, oli teie isa kord saadikuks Grusias?

Serlo. Ja muidugi, kõrgus.

Holland. (Hüllatult.) Kust teie seda teate?

Jack. Oh, ma mäletan teda väga hästi, ta mängis minuga nii mõnikord. Ma olin sell ajal weel väike poisike. Tema surnasõnum liigutas mind väga.

Serlo. Ta oli väga kena wanaherra, ainult raha andis nulle natuke napilt.

Jack. (Häls tujus lahkelt.) Aga teie tutvustate mind lord Serloga ja unustate ära temale ütelda, kes mina olen.

Wanley. Aga kõrgus, Grusia suurwürsti Sebastiani tuntakse ju.

Jack. Kui teid niiwiisi rääkimas kuuled, wõiks uskuda, et ma tõesti moni kuul sus olen. (Selle aja sees on Charlos kõik teha püüdnud, et enese päälle tähelepanemist pocrata. Ta kohatab ja kraabib jalgadega.)

Jack. (Wastab teda monocli läbi.) Kas teie ei tahaks mind oma sobraga tuttawaks teha?

Wanley. Mister Charles Parker=Jennings.

Charles. Ma oskan sellest auust, teiega tutwaks saada, kuninglik kõrgus, lugu pidada, ja ma olen uhke selle pääle.

Jack. Oh, te olete wäga lahke.

Charles. Ma olen Grusia wastu juba ammu tõsisi huwitust tundnud. See on üks ilusamatest, toredamatest maadest Europas.

Jack. Ma ei jäta mitte oma wanaaisale, keisrile, teie tundmusi teatamata, mida ta kindlasti suure rahulolemisega wastu saab wõtma.

Charles. Ma ei ole kunagi seal käinud, kõrgus, aga ma tunnen Grusia-t würost Milanescu kirjelduse järele.

Holland. (Luttu) Teie saadik elab just herra Jennings'i naabruses.

Jack. Ma tean-täna.

Charles. Tema suwenaja on kohe meie pargi korwal, ta on minu perekonna lähem sõber. Wäga armas wanaherra, läbi ja läbi gentleman.

Jack. Aga minu meelest on ka teie nimi mulle nii tutaw.

Wanley. Mister Parker=Jennings senior on üks meie tuttawamatest philanthropidest. Ta on kõigile rahwaraamatukogudele, mis Andrew Carnegie asutanud, raamatuid kinkinud.

Jack. Ma rõõmustaksin wäga, kui temaga tutwaks wõiksin saada.

Charles. Ta istub seal minu nanna ja õega, kui kõrgus labawad, toon ma ta siia.

Jack. Oh, teie olete wäga lahke, et te minu pärast niiwiisi waewa näete.

Holland. (Tasa Jackile.) Junala pärast, ole natukene ettewaatlik.

Jack. (Monoklid ettepannes.) Wabandage, ma ei saanud aru, mis teie ütlesite. Palun kas te ei tahaks seda korrata.

Holland. (Liibatuses.) Oh, see oli ainult tähtsuseta märkus, kõrgus.

Mrs. Parker. (Charliele.) Kes see siis on, Carolus? Mad liibitsewad ju kõik tema ümber.

Charles. Tule, papa, ta tahab sinuga tutwaks

saada.

Mrs. Parker. Ma tulen ühes Carolus.

Charles. Imestamise väärt inimene! Suurwürost Sebastian. Kuninglik kõrgus!

Parker. Ja, aga Charlie, mul ei ole aimugi. Kuidas ma siis temaga rääkima pean? Kuidas ma teda ninetama pean?

Charles. Oh, see ei ole sugugi nii paha. Sa pead kuninglik kõrgus ütlema nii sagedasti kui sa aga võid. (Jack tuleb lady Wanleyga natuke ettepoole.)

Wanley. Lubage kõrgus, see on mistress Parker Jennings.

Jack. (Ulatab temale käe.) Ma olen waimustatud, et teiega tuttawaks saan. (Mr. Parker = Jenningsile.) Ma olen teie nime sagedasti kuulnud, mister...

Wanley. (Lahahele.) Parker = Jennings.

Jack. (Tahab naeratades.) Mister Parker = Jennings, mind tõsine soov oleks oma kodumaal Grusias palju niisuguseid auusameelseid ja üleüldisuse kasust selge arusaamisega inimesi leida, nagu teie olete.

Parker. (Narwiliselt ja kindlusetu.) Kuninglik kõrgus, ma teen, kuninglik kõrgus, mis mina jõuan, kuninglik kõrgus.

Jack. Kas teie ei tutwustaks mind oma preili tütreaga?

Parker. Kuninglik kõrgus, teie olete väga sõbralik, kuninglik kõrgus. (hüüab) Kitty!

(Kitty tuleb aegamööda lähemale ja teeb niksu. Jack ei pööra tema pealt silki ära, wotab tema käe ja suudleb seda.)

Charles. (Tasa emale.) Mamma, oota weel lord Berloga, kui suurwürost Kittyt armastama hakkab, saame meie Grusia keisriga sugulaseks!

Lesriie.

II. waatus.

Salon Taverner-Hallis, Parker-Jenningside juures. Tagaseinas suured laiad palkoni aknad, mis rodu pääle wiiwad, kust üks külje poolt paistwasse parki on. Mrs. Parker-Jennings seisab eesriide awanisel toredasti riides näitelawa keskel, kuna tema mees häälemeel kása hoorudes rodu päält sisse tuleb.

I. etendus.

Mr. ja Mrs. Parker-Jennings.

Parker Orkester tuli praegu, nad hakkawad kohu mängima, niipea kui esimene külaline näha on.

Mrs. Parker. Kas sa neile Grusia hümnuse pärast rääkisid?

Parker. Mis sa siis õieti mõtled, mu armas?

Mrs. Parker. Kui sa ometi selle kõnetooni enesel juurest ära wõõrutaksid, ütle ometi lihtsalt ja woi ei, ma ei wõi neid äraneetud kontori kombeid kannatada!

Parker. Ega ma seda nõnda ei mõtelnud, see oli ju ainult nali.

Mrs. Parker. Kunas sa wiimaks aru saad, et see peenikene ei ole naljasid teha. Kas sa kunagi kuulnud oled, et mõni hertzogi proua nalja teeb?

2. etendus.

Endised Charles.

Charles (tuleb pargist). Ma tegin praegu weel kord ühe ringi pargis ja waatasin puhweti ja snampanjeri telgid üle. Suurepäraline. Kõige eest on hoolitsetud. Inimesed saawad silmad pärani ajama.

Parker (hoörub kása). Ma ei ole raha hoidnud, orkester on Londonist. Kõige odavam sigar mis ma pakun, maksab kaks shillingi tükk, ja see on weel engros-hind.

Mrs. Parker. Me oleme oma asja hästi teinud,

seda ei saa üksigi inimene salata. Robert ma kutsusin Bashfordid ka, Fanny Bashford läheb kadeduse pärast lõhki. Ma usun, ta lämbub esimese kawieri wõileiwa juures ära.

Parker. Nad turtsuwad kõik wiha pärast, et suurwurst meie kutse, mõni päew siin Taverner-Hallis mööda saata, wastu wõttis.

Charles. Selle eest olete mulle tänu wõlgu. Teie ei oleks ialgi temaga tuttawaks saanud, kui mina mitte nii walwas olnud ei oleks.

Mrs. Parker. Lady Wonley kutsusin ma ka. Ma tahan temale kord näidata, et ma ka ilma temata läbi saada woin. Nad tulewad üleüldse kõik, ilma erandita. Ma ei olnud kutsetega kokkuhoidlik ja kõik wõtsiwad nad wastu.

Parker. Mäletad weel, ema - Marion, kui suuroks auuks see meile Brixtonis oli, kui mistress Bromsgrove meie juurde wõorsile tuli, ainult selle pärast, et tema mees panga prokurist oli.

Mrs. Parker. See peaks nüüd siin olema! Kui ma selle pääle mõtlen, kuidas see mind ikka opetas! Ma soowiksin üleüldse, see terve kupatus Brixtonist wõiks meid nüüd siin kõige suuremas sõpruses aristokratiaga näha.

Parker. Selle kõige eest oleme suurwurstile tänu wõlgu.

Mrs. Parker. Mis on nüüd Serlo? Päh, lord Serlo! See wõib nüüd kaua oodata, kuni ma teda jälle kord kutsun.

Charles. Ole ettewaatlik, mamma!

Parker. Sinu ema on tähtis naesterahwas, Charlie, ja täna on tema elu hiilge päew.

Mrs. Parker. Ma kahetsen juba, et ma Serlot üleüldse seekord meie juurde jääda palusin. Ma ei saa selle rumala tüdrukuga sugugi edasi, ma ei saa temast aru. Kui mul weel nõuu oli Kittyt Serloga paari panna, ei teinud ta temast wäljagi, ja nüüd, kui

parem partii ees, on ta wahetpidamata lordiga ninapidi koos.

Parker. Warblane peos on mulle armsam kui tuike katusel. Ma ei usu mitte, et suurwürsti nii kerge kinni püüda on.

Mrs. Parker. Lase see ainult minu mure olla. Igat neest saab kinni püüda, kui asi ilusasse tüdrukusse kohase kaasawaraga puutub.

Parker. Säält ta tuleb. (Lord Serlo ja Kitty tulewad aiast).

3. etendus.

Endised Kitty ja Lord Serlo.

Kitty. Mamma, Bashford'id soitsiwad praegu oma autoga ette.

Mrs. Parker. Muidugi, kõige esimesed! Ma olen kindel, Fanny Bashford ootab pargi wärawa juures kuni kell punkt neli on. Kus siis kuninglik kõrgus on?

Kitty. Mina ei tea.

Serlo. Ta magab aias. Ta istub leentoolil, ja laud on ta teise tooli pääle pannud. Ühes käes hoiab ta klaasi, milles enne wist tubli portsjon whiskyt ja wähe sodawett oli.

Mrs. Parker. Siis peab teda ülesäratama. Ma olen tema pärast terve ümbruse kokkukutsunud, ta ei wõi siis ometi magada!

4. etendus.

Endised Jack Brown.

Jack (aiast tulles). Mis kole muusikakoos Teil sääl siis on, kes ühtelugu Grusia hümnust mängib? Mul oli just kõige parem uni!

Mrs. Parker (wäga lahkelt). Wabandage, kõrgus, wõõrad tulewad juba.

Jack. Missugused wõõrad?

Parker. Ainult kõige parem seltskond ümbrusest, kuninglik kõrgus. Mitte ühtegi alamast seisusest, kuninglik kõrgus.

Jack. Taewane heldus, Teil on wõeraspidu?

Mrs. Parker. Kas kuninglik kõrgus ei mäleta?

Ma küsisin, kas ma mõnda tuttawat kutsuda tohin.

Jack. Ja, lady Wonley ja Holland. Ma arvasin, meie mängime aias natuke bridge. Mis jaoks. Te siis selle moosekantide karja parki olete seadnud?

Charles. See ei ole moosekantide kari, kuninglik kõrgus, see on kuninglik philharmonie-orkester Londonist.

Parker. See nali maksab mulle 200 neela, erarong Londonist, ja kes teab, mis veel!

Charles. Ole ometi wait, papa! Sul ei ole ometi tarwis igakord kõne jutustada, mis see asi sulle maksma läheb.

Jack. Palju inimesi Te siis õieti ootate?

Mrs. Parker. Oh, ainult meie kõigelahemad tuttavad. (Wiiwitades). Umbes...

Jack. Noh, kui palju!

Mrs. Parker. Umbes kolmsada wiiskümmend inimest.

Jack. Taewas! Ja kõigi nende inimeste kätt pean ma suruma?

Parker. Näd on tõesti kõik kõigepeenema seltskonna liikmed, kuninglik kõrgus. (Teener astub sisse ja teatab mister ja mistress Bashfordi, kes rüdu päält sisse tulewad).

5. etendus.

Endised. Mr. ja Mrs. Bashford.

Mrs. Parker (nendele vastu minnes, teretab neid). See on ilus, et Te juba enne teisi wõoraid tulete.

Mrs. Bashford. Ma arvasin Teie ei saa niisuguse suure wõeraspiduga üksi toime, Marie, ja wanade sõprade abi läheks Teile tarwis.

Mrs. Parker. O, see on väga lahke Teie poolt, aga meil on ju niipalju teenreid. (Jackile). Kuninglik kõrgus, lubage mister ja mistress Bashfordi esiteleda. (Jack teretab mõlemaid). Ma usun, me lähme nüüd parki, sest meie wõorad wõiwad wist

warsti tulla.

(Kõik ära, pääle Kitty ja lord Serlo).

6. etendus.

Kitty. Lord Serlo.

Serlo. Homme jätan ma siis Taverner-Hall'i jumalaga.

Kitty. Tõesti? Sellest on mul väga kahju. Mis pärast Te siis meist juba lahkuda tahate?

Serlo. Teie väga auustatud ema andis mulle moista, et minu lootused asjata on.

Kitty. Mis Te selle all mõtlete?

Serlo. Ütelge, miss Kitty, kas me ei räägiks kord päris awalikult teine teiseaga?

Kitty. Kas me seda mitte alati teinud ei ole?

Serlo. Ma usun waewalt.

Kitty. Siis palun, tehke seda nüüd.

Serlo. Olgu. Kümne päewa eest olin ma weel Teie perekonna pailaps. Ma arwan, Teie teate seda niisama hästi nagu minagi, mis pärast.

Kitty. Kas selle üle tingimata rääkima peab?

Serlo. Kui me teine teise wastu awalikud tahame olla, ja.

Kitty. Siis rääkige edasi, palun.

Serlo. Ma olin armas lord Serlo ja auustatud lord Serlo ja kallid lord Serlo ja kes teab, missuguseid meelitawaid omadusesõnu minu nime ette pandi Ühe sõnaga, minuga käidi nii ümber, nagu harilikult oma tulewase wäimehega ümber käidakse.

Kitty. Lord Serlo!

Serlo. Palun, ärge kartke, ei ole ju midagi juhtunud. Sest kui ka terve perekond lahke oli, andis see noor naesterahwas, kellesse asi just puutus, selgesti küllalt moista, et ma temale kõik olin, ainult mitte sümpatiline.

Kitty. Ma ei tea mitte, kuidas Te seda ütelda woite.

Serlo. Ma woin seda ütelda ja ma ütlen seda, sest mul on kergem olla, et mul seda piinliku äratundmist mitte tarwis ei ole

enese teada pidada. Aga ma saan sellest noorest naesterahvast täiesti aru, ma ei kujuta mitte enesele ette, et ma noor armsalt punastaw poisike olen. Ma tean küll, aastate jooksul olen ma mõne väikese wea külge saanud. Ma olin mõnes väikeses skandalis osaline ja ma maitsesin mõnikord häid veinisid rohkem kui piir lubab. Mina ei ole halb poiss, aga niisamuti ei ole mina see nees, kelle kõrwal Teie oma elu tahaksite mööda saata. Ma sain kohe aru, et minu auunimi, mis korä juba minu isikuga ühenduses on, Teid mitte nii kaugele ei meelitanud, et mind päälekauba wotta ja ma seletasin seda awalikult Teie emale. Aga tema ei jätnud järele. Ta laskis ikka jälle need pool miljoni naela minu silmade ees kiikuda ja seletas mulle, ma pidawat Teie poolehoidmist aegamööda wõitma. Ta meelitas ja meelitas. (Teeb mrs. Parkeri järele). "Lida sagedamini minu tütar Teid näeb, seda ruttemini hakkab ta Teid armastama. Tulge paariks päewaks meie juurde maale."

Kitty (naerab natuke häbelikult). Kuidas Te woite oneti niisugust rumalust rääkida?

Serlo. Olgu, ütleb lord, ma tulen! See on ju ilus ja armas tüdruk, no ja nii edasi. Ja siis mõtleb ta, kui sina korä tema käes oled, teeb ta sinust juba mõistliku inimese ja tema mõjul läheb korda sinust hääd abieluneest kaswatada. Lord ei olnud nende asjade juures mitte enam päris erapooletu, sest ta oli ajajooksul seda noort naesterahvast armastama hakanud.

Kitty. Kas Te siis päris tõsiselt räägite, lord Serlo?

Serlo. Ei, ärge segage mind, ma olen parajasti kõige paremas hoos, ja ma tahaksin Teile oma südant parem korruga wälja puistata. Lord läheb siis maale. Mis ta säält leiab? Uhe wäljamaa printsi, kelle hiilguse ees lordi wiimne auupaistuse raasuke ära kah-

watab. Lord ei ole mitte eesel, ja ta saab aru, kust poolt tuul puhub. See ülesleidus ei ole päälegi raske, sest poeg on äkitselt väga külm, papa on äkitselt väga külm ja mamma avaldab jäämäe temperaturoid. Aga ka noore damega on muudatus olnud.

Kitty. So, ja tohin ma teada, missugune?

Serlo. Ja nuidugi neljateistkümne päewa eest põõras ta lordile selja, kus ta ennast aga näitas, ja nüüd on ta äkitselt haruldaselt lahke. Hallo, mis see peab tähendama, küsib auulik lord, ja tema süda hakkab rutemini lööma. Aga et ta mitte eesel ei ole, nagu ma Teile juba ütlesin, saab ta kahe päewa jooksul asja põhja kätte, paneb oma kompsud kokku ja teeb homme ruumi wabaks.

Kitty. Ma ei tea, mis Te kõige sellega ütelda tahate.

Serlo. Tõesti mitte, pean ma seda Teile ära seletama?

Kitty. Me lubasime teine teise vastu awalikud olla.

Serlo. Olgu, siis päris awalikult. Minu armas Miss Kitty, ma olen aru saanud, et Teie suurwürsti olete armastama hakanud ja et minu jaoks enam kõige wäiksematgi lootust ei ole.

Kitty. Aga see ei ole tõsi!

Serlo. Siisgi, siisgi, see on tõsi. Waadake, mina olen ise natuke kõrwuni armastuse sees siplenud, ja see teeb nulle diagnose kergemaks. (Kitty waatab talle imestanult otsa). Ärge ehmatage, ma ei tülita Teid mitte hiljaks jäänud armuawaldustega, ma tean, mul ei ole mingit lootust enam. Alguses wastasin ma selle loo pääle, nagu ühe ärilise ettewõtte pääle. Ühel pool pool miljoni naela, teisel pool lordi auunimi. Aga nüüd... nagu näha, olen ma siisgi eesel, et ma nii awalikult oma salajamad motted wälja lobisen.

Kitty. Mul on väga kahju, et ma nii lahusõta

Teie vastu olin.

Serlo. Ei, seda ei olnud Teie mitte. Ma olen juba niisugune väljakannatamata mehike, eks ole?

Kitty. Ei, aga ma tunnen, et Teie armas sõber olete.

Serlo. Ma tänan Teid, et Te mulle seda ütlete. Aga ärge unustage, ma ei wõi Teie perekonda sallida. Ma ei saa aru, kuidas Teie neid armastada wõite.

Kitty (naeratades). Waadake, ma tundsin oma wanemaid enne kui nad weel rikkad ei olnud. Kui oma terve eluaja mustas, kitsas eeslinna uulitsas mööda saadud oled, on raské äkitselt niisugust suurt warandust ära kanda.

Serlo. Niisuguseid pehmeidawaid põhjusid ei ole Teie minu jaoks kunagi leidnud.

Kitty. Ma ei ole neid kunagi otsinud, sest et ma Teid alles tänasest saadik tunnen.

Serlo. Kas Te kunagi selle pääle ei ole mõtelnud, kui raske on suurtsugu auunime kanda, kui rahaasjade ulatus mitte seisuse kõrgusele ei wasta?

Kitty. Ei, aga nüüd saan ma sellest aru.

Serlo. Hää küll, nüüd kuulge aga, mis ma Teile weel ütleva pean. Suurwürstist ei tule midagi välja! Mina ei tunne küll kuninglike kombeid mitte liiga hästi, aga ma ei usu mitte, et niisugune prints ilma pikema jututa ühe erainimese tütre naaseks wõtab, ainult selle pärast, et sellel ilusad silmad ja suur koti täis raha on.

(Kitty tahab rääkida). Ei, laske mind kuni lõpuni rääkida. Ma kardan, Teile tuleb nüüd raske aeg, ja siis peate Teie teadma, et mina, mis iganes ka juhtuma peaks, Teie teenistuseks täiesti walmis olen. Teie saate minust ometi aru? Unustame ära, et Teie rikas pärija ja mina auulik lord olen. Kõige halwemal korral wõib mind ikka weel tarwitada, ja wõib olla saame üksteisega õnnelikuks.

Kitty (liigutatult). Siin Teile minu sõprus.
(Ulatab temale käe). Ma rõõmustan tõesti,
et ma Teid nüüd paremini tunnen.

Serlo (ennast sitgu ajades). Noh, esialgul
kaob auulik lord ja teeb ruumi wabaks.
"Ta kannab oma saatust nagu mees," nii
üteldakse wist küll niisugustel korradel.

7. etendus.

Endised. Jack Brown.

Jack (tuleb pargist sisse). Noh, minu auulised,
kuidas ilm oieti on?

Serlo (üllatatult). Ilm?!

Jack. Ja, Teie näete nii wälja, nagu oleksite
Teie praegu ilmast rääkinud. (Tekib wäike
piinlik waheaeg, Jack Serlole pilkawalt).
Mina ei aja Teid oieti ära?

Serlo. Mitte sugugi, kõrgus, ma tahtsin just
praegu parki minna. (Läheb kumardades ära).

8. etendus.

Kitty. Jack Brown.

Jack (lühikese waheaja järele). See on minu
seisuse üks koige parematest eesõigus-
test, et inimestele ainult tarwis moista
anda on, et sa üksi tahad olla, ja kohe
lähewad nad.

Kitty Mispärast Teie lord Serlo ära saatsite
kõrgus.

Jack. Sellepärast et ma paremaks pidasin siia
Teiega üksi jääda.

Kitty. Ma peaksin oieti külaliste wastuwõtmi-
se juures mammale abiks olema.

Jack. Muidugi peaksite Teie temale abiks ole-
ma, aga waadake, see on minu seisuse teine
hää eesõigus, et Teie mitte enne ära minna
ei wõi, kui ma Teid lasen. Kas Teie siis
niisuguseid wõoraspidusid ei wihka?

Kitty. Hinge põhjast.

Jack. Noh, siis teeme nii nagu ei oleks pääle
meie ülepää kedagi siin ja westame rahu-
likult teineteisega juttu.

Kitty. Ma rõõmustan koguni, et Teie mulle wõi-

malust annate Teiega juttu ajada.

Jack. See on ilus. Kahju, et neil mitte rügement soldatid käepärast ei ole, et terwet seda kupatust hurraaga minema kihutada.

Kitty. Kõrgus, tohin ma päris awalikult Teiega rääkida?

Jack. Muidugi, miks siis mitte?

Kitty. Kuni kuuteistkümnne eluaastani oli kõige kõrgem isik, kellega ma üleüldse kokku puutusin, panga prokurist, sellepärast arwan ma, et ma kuningliku kõrgusega mitte küllalt hästi ümber käia ei oska.

Jack. Ja mispärast ei telli Te omale väikest taskukäsiraamatut ouekommete üle? Minul on alati üks kaasas?

Kitty. Mamma ostis enesele koguni mitu tükki siis kui Teie meie kutse wastu wõtnud olite.

Jack. Temale ei ole aga nähtawasti mitte seesama wäljaanne näppu juhtunud, mis minul on, sest meie pörkame kaunis tihti oma arwanistes kommete üle kokku. Aga kas teate et Teil kõige ilusamad silmad on, mis ma oma eluajal kunagi näinud olen.

Kitty. See on Teie seisuse järgmine hää eesõigus, et Teie tuhat ilusat asja ütelda wõite, mida mitte kohustatud ei ole tõeks pidama.

Jack. Ah, mina olen õige tähtsuseta kuninglik kõrgus, Teie ei tohi mitte uskuda, et ma midagi iseäralikku olen.

Kitty. Kas Te tõesti nii häbelik olete?

Jack. Ei, aga Grusias on seitsekümmendüheksa suurwürsti ja suurwürstinnat. Minu wana-isal keisril, on seitseteistkümmend last ja kõik on abielus. Nüüd arwake siis nende järeltulijat wälja.

Kitty. See oleks mulle liig raske.

Jack. Aga igatahes näete Teie, et minu isik mitte nii tähtis ei ole.

Kitty. Ma pean Teie lahkusest lugu, et Teie waewa näete wahet meie wahel wähendada. Ma wõin Teile siis awalikult ütelda, mis

ma mõtlen.

Jack. Ainult häd nõuu ei tohi Te mulle anda. Mõtelge, mul on seitsekümmend üheksa sugulast, kes ühtepuhku muud ei teegi.

Kitty. Seda ei lubaks ma enesele ialgi.

Jack. Siis ma olen walmis kõike kuulama, mis Te mulle ütelda tahate. Me kujutame enesele ette, lihtsalt, Teie olete preili nii ja nii.

Kitty. Mida ma ka tõepoolest olen.

Jack. Ja mina olen... Jack Brown, keegi Jack Brown.

Kitty (üllatatult). Mispärast siis Jack Brown?

Jack (ükskoikselt). Ah, see on nimi, mis mitte midagi ei ütle. Olge hää, hakake pääle.

Kitty. Ma ei tea, kas Te nõuus olete mulle ühte meelehäd tegema.

Jack. Nõudke minu käest kuud, ja ma muretsen selle eest, et käskjalg ta homme hommiku wara Teie jalgade ette paneb.

Kitty. Mis mina palun, on palju lihtsam.

Jack. Siis ärge piinake mind kauemini.

Kitty. Ma oleksin Teile väga tänulik, väga tänulik... kui Te meie juurest lahkuda tahaksite.

Jack. Mis, otsekohe lahkuda?

Kitty. Ei, seda ma ei nõua, aga et Te homme ära reisiksite.

Jack. Teie ei nõua ometi, et ma jäädawalt lahkuma peaksin?

Kitty. Ma ei nõua mitte, ma palun seda.

Jack. Kas Teil monda teist soowi ei ole, mis kergem täita oleks? Nõudke ninupärast diplomati, kes ialgi waletanud ei ole, ja ma toon ta siia, kätest ja jalgust seotult.

Kitty (naeratades). Ma tänan, ma ei saaks teda tarwitada.

Jack. Aga mulle meeldib siin Teie wanemate juures.

Kitty (teises toonis). Kas Te siis ei näe, et Teie mind siin igapäew koledate alanduste alla saadate?

Jack. Mina arwasin ikka, et ma nii lõbus

seltsiline olen.

Kitty. O, ärge tehke nagu ei saaks Te minust aru. Ma nägin tasast naeratust Teie silmis, kui minu ema Teile minu häid omadusi kiitis.

Jack. See oli ainukene kord, et minu arwamine Teile ema arwamisega täiesti kokku sündis.

Kitty. Kas Teie aimasite, mis mina siis tundsin, kui ma nägin, et Teie selgesti aru saite, et minu ema mind Teile kaela wiskas.

Jack. See ei ole sugugi wastumeelt, kui kellelegi noor ilus tüdruk kaela wisatakse.

Kitty. Teile oli see ainult nali, minu tulist häbi ei tundnud Teie mitte.

Jack. Kas Te tõesti arwate, et ma ainult selle jaoks Taverner-Hall'isse tulin, et Teie isa ja ema näha?

Kitty. Mina ei tea mitte, misjaks Te tulite, ma tean ainult, et Teie tulemine mind väga õnnetuks on teinud.

Jack. Ja mis Te wastaksite, kui ma Teile ütlen, et ma ainult sellepärast Taverner-Hall'isse tulin, et ma Teid esimesel silmapilgul armastama hakkasin?

Kitty. Ma wastaksin: "Kõrgus tarwitawad oma seisuse eesõigust, meelitusi ütelda!"

Jack. Aga ütelge mulle, olen ma siis tõesti nii hirmus, nii kole?

Kitty. Selle kohta ei tohi minul arwamist olla. Kas Te lubate mind nüüd wooraste juurde minna, kõrgus?

Jack (wääramata rahuga). Kas minu isik Teile siis rohkem meelt mööda oleks, kui ma mitte suurwürst ei oleks, waid ütleme, kellner oleksin?

Kitty. Selle üle ei ole ma järele mõtelnud.

Jack. Kas Teie ei tahaks tõsiselt selle küsimuse üle järele mõtelda?

Kitty. Teie oleksite mulle seltsiks arwatawasti niisama meelega järele.

Jack. Ma olen kindel, kui ma muud midagi ei oleks kui waene juhtumiste otsüja,

kukuksite Te minuga sisse.
Kitty. Ma ei tea mitte, mis Teile selleks ar-
 wamiseks põhjust annab.
Jack. Teile oléte otse parandamata romantili-
 ne. Ma tean, mina meeldin Teile kaunis
 hästi, aga et nüüd õnnetul kombel minu
 wanaisa keiser on, saadate Teile mind mi-
 nema. See ei ole mõistlik.
Kitty. Aga ma ei ole Teile kunagi ütelnud, et
 Teile mulle meeldite.
Jack. Ma waatan Teile nõudmisele ^{pääle} et ma ära lä-
 heksin, kui Teile armastuse tõenduse pääle.
Kitty. Kas ma tohin Teile ütelda, mis ma Teil-
 le ütleksin, kui Te mitte suurwurst ei
 oleks?

Jack. Palun!

Kitty. Ma ütleksin Teile, et Teile kõige häbe-
 matam, wäljakannatamata inimene oléte,
 keda mina ial näinud olen. (Teeb pilkawalt
 nixsu, ja läheb ära).
 (Jack tahab temale järele minna, aga sel
 silmapilgul astuwad äga lady Wonley ja
 Holland sisse. Jack jääb ja teretab neid
 kätt andes)

9. etendus.

Jack Brown. Holland. Lady Wonley.

Jack. Ah, see on nulle wäga armas. Ma tahan
 Teiega pärast paar sona rääkida, mister
 Holland, Te kirjutasite minule mõne rea!
Holland (pilkawalt). Ma palun kuningliku kõr-
 gust minu jaoks mõni minut ohwerdada.
Jack. wast ootate mind siin, ma tulen pärast
 siia tagasi ja wotan Teid siis jutule.
 (Läheb ära).

10. etendus.

Holland. Lady Wonley.

Holland. See inimene otse pillab mind!
Wonley. Ta mängib oma osa suurepäraliselt!
 Üksigi inimene ei võiks arwata, et ta nüüd
 midagi ei ole, kui lihtne...
Holland. Pst! Olge ettewaatlik! (Waatab kart-

likult ringi).

Wonley. Siia ei tule nüüd keegi, meie võime selle üle rahulikult rääkida.

Holland. Kui ma ometi ialgi selle asjaga tegemist ei oleks teinud. Mul on kole hirm, et sellest veel mõni onnetus tuleb.

Wonley. Kahetsemiseks on nüüd liig hülja. Meie peame pää püsti hoidma ja vaatama, kuidas me sellest terwest loost välja pääsime.

Holland. Ja mis Te mõtlete teha?

Wonley. Mina? - See on meeste mood! Nüüd tahate Teie terve loo minu kaela ajada! Mis Teie mõtlete teha?

Holland. Loole peab lõpp tegema ja nii ruttu kui võimalik.

Wonley. Aga tasa, ilma skandalita! Mina ei kannataks seda ära teda kõigi inimeste ees alandatult näha.

Holland. Mis siis Teiega on?

Wonley. Ah, Ambrose, ma olen ju hull!

Holland. Mis Teil siis on?

Wonley. Ma ei ole ju enam mõni noor tütarlaps, mul on kaks tublit poissi mehise söögiisuga, aga see mees on mind täiesti äranoidunud.

Holland. Taewane heldus!

Wonley. Ialgi ei ole ma niisugust nõiduvat inimest näinud.

Holland. Kas Te tõesti teda armastama olete hakanud?

Wonley. Lesk, kellel veel natukenegi humori järele on jäänud, ei hakka kunagi tõsiselt armastama.

Holland. Noh, Jumalale tänu!

Wonley. Aga see noormees peab niisama salaja ära kaduma, nagu ta ilmus.

Holland. See on ka minu ärwamine, ja ma räägin päris otsekoheselt temaga.

(Jack Brown tuleb pargist).

XI. etendus.Endised Jack Brown.

Jack. So, nüüd woime üksteisega rääkida. (Holland ja lady Wanley istuvad. Jack waatab üksisilmi Hollandi otsa, kes tahtnata kohe jälle püsti tõuseb.)

Holland. Ah, Jack, ärge olge ometi nii lapsik!
Jack. Pardon, (Pause.) Past olete nii lahke ja wotate minu kübara. (Holland wõtab kübara ja wiskab ta pahaselt toolile.) Teie näite pahas tujus olewat, mister Holland, teie kombet jätawad tänel^{pausi} soowida.

Holland. Nüüd peab aga sellel lool aga lõpp olema!

Jack. Ma annan teile luba nüüd istet wõtta.

Holland. Teie olete arust ära!

Wanley. (Wäga lahkelt.) Mister Brown, kas te siis oma kellneri fraki juba ära olete unustanud, mis teile nii toredasti sündis?

Jack. (Rahulikult.) Ja muidugi, täiesti. Mul on ainult weel need tingimised meeles, mis teie vastu wõtsite, lady Wanley, kui ma teie ettepanekuga nõuus olin.

Holland. Just selle üle tahame meie rääkida.

Jack. Ma olen täiesti walmis teid kuulama, mister Holland, teie juttuajamine on enamasti alati väga huwitaw ja ma pean Teie pilkawast naljast väga suurt lugu. Ma nõuan ainult, et Teie neid worminõudeid täidate, mis läbikäimises Teie seisusest isiku ja kuningliku kõrguse wahel, nagu mina seda olen, kombeks on.

Holland. Ma ei oleks ialgi oma nõuusolemist selleks tembuks andnud, kui ma aimanud oleksin, et see niiwiisi wõib minna. Meie arwasime, mrs. Jennings kutsub Teid kord õhtusöögile ja sellega oleks siis naljal lõpp olnud. Meie ei wõinud ju aimata, et Teie ennast siin Taverneris kodusest sisse säete.

Jack. Minu armas, Teie ei tohi mind ometi selle eest wastutama panna, et Teil wai-

murikas ettenägemine puudub.

Holland (kärsitult) Ah, mis!

Jack (istub lady Wonley kõrvale). Meie sõber Holland ei ole küllalt järjekindel, kas Teie ei arva ka mitte?

Wonley. On tõesti juba paras aeg, et Teie kaoksite.

Jack. So, arvate?... Teil on tore kostüm. See on kindlasti ühest Pariisi tükkojast.

Wonley (täiesti võidetud tema rahust, naerab kowasti). Teie olete lihtsalt suurepäraline!

Jack. Te wõtate mul sõna suust, sedasama tahtsin mina praegu Teile ütelda.

Wonley. Kas Te mõnikord ka tõsiselt räägite?

Jack. Ikka, kui ma ühe ilusa naesterahwaga räägin.

Wonley. Ma tahaksin tõesti teada, mis inimene Teie olete!

Jack. Minu armas lady Wonley, ma olen ise asjata wacwa näinud, et seda teada saada ja hulk aastaid järgimööda mõtlen ma selle üle järele. Aga sääl tuleb mulle meelde, Holland, kui wana ma õieti olen?

Holland. Kust mina seda siis teadma pean?

Jack. Teie olete aga wäga ettewaatamata, minu armas, Te oleksite pidanud katsuma seda teada saada. Mis Te siis teete, kui mõni Teie käest minu wanaduse järele küsib?

Wonley. Kahju, et Te tõesti suurwürst ei ole.

Jack. Eks ole armuline proua, seda olen ma juba sagedasti ütelnud. Hirmus, ühte kellnerit lasta enesega niiwiisi ümber käia, mis?

Wonley (südamlikult). Kes Teie päriselt olete?

Jack. Teie alandlik teener, armuline proua. Mis muud woiks inimene olla, kui ta Teid ka ainult kümme minutit tunneb.

Wonley. Teie olete...

Jack. Tore, eks ole?

Wonley. Liiga tore, ja sellepärast palun ma Teie kuninglikku kõrgust armulikult ära kaduda.

Jack. Te ei ole mulle ikka veel mitte ütelnud, kas see kostüm mõnest Parisi töökojast on.

Wonley. Ja nuidugi, ta on Parisist. Meeldib ta Teile?

Jack. Suurepäraline, ta sünnib Teile imetaliselt.

Holland. Isabel, Teie peate mõistlik olema.

Wonley. Ah, armas Ambröse, seda ma ju olen, aga onal wiisil.

Jack. Minu armas Holland, kas Teie mitte nii lahke ei tahaks olla ja kord järele wadata, mis seltskond aias teeb ja kas ma warsti tulen.

Holland. Ma ei ole ju Teie nary, mu armas.

Jack. Miks mitte, suurewürsti kõrwal oleks ka hoowinarril ruumi.

Wonley. Arge olge ometi lausik, Ambrose.

Holland. Mis ma pean siis tegema?

Wonley. Ma suren jana pärast. Muretsoge mulle ometi klaas limonadi.

Holland. Ma jään igal tingimisel siia.

Jack. Mis ma inimesega tegema pean, kes minu käskusid täitmast tõrgub? Saja aasta eest oleksin ma teda woinud wangikeldrisse wisata lasta, aga tänapäew ei lähe see kahjuks mitte enam.

Holland. Nüüd on aga sellel naljal kindlasti lõpp. Ma küsin Teie käest päris tõsiselt, kas Te tahate nüüd minna wõi mitte?

Jack. Et Teie minu käest päris tõsiselt küsite, wastan mina Teile niisamuti: ei.

Holland. Teie unustate ära, et mul ainult paar sõna tarwis ütelda on, ja Teid wisatakse lihtsalt teenrite kaudu üksast wälja.

Jack. Teie omaltpoolt unustate, et Teid siis minuga ühes üksast wälja wisatakse.

Holland. Jack, mis rumalused need on! Meie oleme ometi wanad hääd sõbrad ja ei tunne üksteist mitte eilasest ega tänasest saadik. Arge sundige mind ometi Teile jämedusi ütleva. Mina annan ju

järele, pääülekohus on ju minu pool, aga Teie peate ometi sellest aru saama, et Te siia jääda ei wõi.

Jack. Ma ei saa sellest sugugi aru. Minul ei ole praegusel silmapilgul ningisuguseid teisi kohustusi, ja maalolemine sellel aastaajal siin on väga tore.

Holland. Teie peate ennast nagu harilik kelm ülewal.

Jack. Aga mis kõnewiis see on kuningliku korguse ees? Meie ei ole niisuguse otsekohesusega harjunud.

Holland. Teie torgute siis kindlasti mine-
mast?

Jack. Kindlasti.

Holland. Ja kas ma pean Teile ütlema, mispärast?

Jack. Palun väga, see saab mulle igatahes huwitaw olema.

Holland. Teie tahate ühte häbemata alatust korda saata. Kas Te arwate, seda ei märe-
gata, et Teie Kitty Jennings'it poöra-
selt armastate?

Wonley (ona istmolt üleskarates). On see tosi?

Jack. Täielikult.

Wonley. Mispärast Teie siis minu ümber lii-
bitsesite?

Jack. See sündis ilma ningisuguse sihita.
See on nõnda minu wiis.

Wonley. See ei ole aga kolleegi wiis, minu wanaduse lese ümber liibitseda, kui sel-
le juures ningisugust sihti ei ole.

Jack. Ma ei tee seda ka enam, sest mul on kindel nõuu, nii ruttu kui võimalik abi-
elusse astuda.

Holland. Ometi mitte Kitty Jennings'iga?

Wonley. Teie teete nalja!

Jack. Anustatud proua, kui ma nalja teen, siis naeran ma esimesena nii kõvasti, et keegi minu nalja tegenreise tahtmise üle kahelda ei wõi.

Holland. Aga see on pettus! Mina ei luba

milgi tingimisel, et asi niiwiisi edasi läheb.

Jack. Aga, minu armas, mis pärast Te siis ennast nii äritate? Jätke ometi hoolitsemine selle noore naesterahwa eest kõige ligemal seisjatele.

Holland. Ma usun, Teie olote täiesti hull! Arwate Teie siis, et mina seda luban! Jack Brown, ma tunnen Teid nüüd neli aastat, ja ma arwasin Teid hästi tundwat, aga ma olen eksinud, sest waremalt ei oleks ma mitte uskunud, et Teil niisugused alatud püüded on.

Woolry. See läheb liiga kaugemale, sellest naate Teie ometi ka aru saama. Ma palun Teid, lahkuge Tavernerist nii ruttu kui võimalik.

Jack. Ma olen väga kurb, et ma Teie soowi täitmata pean jätma, aga selles asjas olen ma kowa kui kiwi. Wankumata!

Holland. Hää küll, ma ütlen Teile järgmist: kas lähete otsekohe ehk ma awaldan Jennings'itele terve loo.

Jack. Palun, see on muidugi Teie õigus.

Holland. Teie ei jäta mulle siis ühtegi walikut?

Jack. Minu armas Holland, Teie näite natuke närwiline olewat. Teie peaksite arstiga rääkima.

Holland. Teie enese kasu pärast küsin ma weel kord Teie käest: kas Te tahate ennast auusõnaga kohustada, et Teie siit majast otsekohe lahkute, ja mingisugust ühendust ühegi selle maja liikmega ei sobita?

Jack. See on Teie poolt väga ilus, et Teie mulle weel wiimast korda võimalust annate skandalist ära pääseda, aga ma woin Teile ainult korrata, et ma preili Kittyt pööraselt armastan ja et mul kindel nõuu on tenaga abielusse astuda.

Holland. Teie ei taha siis mitte?

Jack (naeratades). Minu weri tulgu minu pää

pääle.

Holland (tahab ära minna).

Wonley. Ei, Ambrose, ma palun Teid, weel mitte.

Holland. Teie näete ometi, ta ei taha mitte.

I2. etendus.

Endised. Mr. ja Mrs. Parker-Jennings. (Siis)

Charles.

Mrs. Parker. Kuninglik kõrgus, terve seltskond on koos, ja ootab auu, et Teie kuninglikku kõrgust terwitada.

Parker. Ainult kõige parem seltskond, kõrgus.

Charles (tuleb rutates sisse). Mamma, kuhu sa jääd siis! Kuttu, praegu sõidab hertzoginna ette... Oh, wabandage, kõrgus, ma ei teadnud mitte, et Teie siin olete.

Holland. Charlie, palun, otsige oma öde üles.

Mul on midagi tähtsat ütelda.

Charles. Aga praegu tuli hertzoginna...

Holland. Pagan wotku hertzoginnat, kus on preili Kitty?

Charles. Ta istub ülewal rõdu pääl ja räägib lord Serloga.

Holland. Siis kutsuge ta siia. (Charles ära).

Mrs. Parker (waatab rahutult ringi). Kas midagi juhtunud on?

I3. etendus.

Endised. Kitty ja Serlo.

Charles (tuleb Kitty ja Serloga tagasi).

Wonley (Hollandile). Ambrose, heidke armu tema pääle.

Parker. Kuninglik kõrgus, kas Teil millegi üle kaewata on?

Mrs. Parker. Ma loodan, meie ei ole kuidagi eksinud?

Jack. O, palun, midagi ei ole juhtunud, mis mulle wastumeelt oleks olnud. Ma tõendan Teile, ma olen kõige paremas tujus.

Holland (näeb Kittyt). Ah, sääl Te olete ju!

(Pöörab terve seltskonna poole). Mul on

Teile üks väga piinlik seletus anda. Ma ei tea sugugi, kuidas ma seda kõige pare-

mini pääle hakkan.

Serlo. O, asi puutub wist küll minusse. Siis lähen ma parem wälja.

Jack. Ei, palun, jääge aga rahulikult siia. Wonley (Jackile). Kas ei oleks mitte parem, korgus...

Jack. Ei, uskuge mind, meil on selle jaoks, mis nüüd tuleb, kuulajaid tarwis.

Holland. Mistress Jennings, mul on väga kahju, ma olen Teie wastu ülekohtu teinud, mille eest ma Teie käest andeks paluma pean, ja millest Teie weel midagi ei aima. Ma seletan Teile lühidalt...

Mrs. Parker. Aga mister Holland, kas sellega ei oleks pärast aega? Hertzoginna tuleb praegu ja kedagi ei ole skääl, kes teda wastu wotab!

Jack. Armuline proua, mister Hollandil on Teile tõesti väga tähtsat teatada.

Mrs. Parker. O, iseenesest mõista, kui kuninglik korgus seda soowivad.

Holland. Kas Te mäletate weel meie kokkusaamist umbes kahe nädala eest Grand Babylon Hotellis?

Mrs. Parker. Kuidas ma seda päewa wõiksin unustada, kus mul auu oli kuninglikkule korgusele esiteletut olla.

Wonley (tasa). Ambrose!

Holland. Teil saab siis ka meeles olema, et abiopetaja Abbott ja tema abikaasa meiega hotelli talweaias istusiwad?

Mrs. Parker. Mul on tõesti tähtsamaid asju meeles pidada.

Holland. Siis on Teil wist ka see meelest ära läinud, et Teie seekord väga halvasti ennast noore õpetajaproua wastu ülespidasite. Meie kõik oläme selle üle väga pahased ja tegime otsuseks, Teile natuke opetust anda.

Mrs. Parker. Mister Holland, mulle paistab, Teie unustate ära, kellega Teie räägite.

Jack. Palun, laske ta ära rääkida, armuline proua.

Mrs. Parker. Kui kuninglik kõrgus käsewad, täidan ma seda soowi.

Holland. Mulle tuli see pöörane mõte, Teile mõnda alamat isikut mõne kõrgema aristokraadi nime all tutvustada. Juhtumise kombel leidsin ma hotelli kelnerite hulgas ühe oma wana tuttawa, ja seda kellnerit tutvustasin ma Teile kui suurwürst Sebastiani Grusiast.

Mrs. Parker. Mis... siis... (otsib asjata sõnu).
Serlo (hoiab kõhtu naeru pärast). Lapsed, nii-sugune sissekukkumine!!!

Mrs. Parker (lähed Jacki juurde). Kas see tähendab, et Teile mitte... mitte...

Charles. Sellepärast oli tema nägu mulle nii tuttav.

Mrs. Parker. Rääkige ometi, inimene, rääkige!
Jack (koige suurema rahuga). Armuline proua, ma panin kellneri riided ära ja muutsin ennast selleks, keda Te praegu enese ees näete.

Mrs. Parker. Siis olete Te päriä alatu petis...
Ah!... Jennings, sina oled mees, näita mis sa tegema pead!

Parker. Ja see mees lakus terve nädal otsa minu kõige kallimat shampanjeri!

Mrs. Parker. Wõtku tont sinu shampanjeri!

Charles. Aga mamma!

Mrs. Parker. Pea suu, rumal poiss! Sind laskisime meie kaswatada? Sind saatsime meie Oxfordi? Sulle andsime meie iga aasta wiistuhat naela taskuraha ja sina ei ole isegi õppinud suurwürsti ja kellneri wahel wahet tegema?

Charles. Serlo ei saanud sellest ju ka mitte aru!

Mrs. Parker. Kes on Serlo? Kena lord, kes terve oma aja tallipoiste ja tüdrukutega ära raiskab. Kes teeb, kas ta üleüldse lord ongi!

Serlo. Palun, jätke mind lahkesti mängust wälja!

Mrs. Parker. Kas siis kedagi ei oleks, kes

aitaks? Sée inimene seisab siin, nagu ei puutuks see terve asi sugugi tenasse. Aga oota sa poiss, nüüd on otsas kuningliku kõrgusega siin ja kuningliku kõrgusega seal. Küll me sind juba opetame.

Kitty. Mamma!

Mrs. Parker. Pea suu! (Jackile). Noh, wast räägite mone sõna!

Jack. Armuline proua, Teie kõnewool jookseb nii wahetpidamata, et raske on ühte ainust sõnagi wahele paigutada.

Mrs. Parker. Hää küll, ma kuulen.

Jack. Ja, nüüd olen ma kimbatuses, sest tõepoolest ei tea ma mitte, mis mul Teile ütelda oleks.

Mrs. Parker. Terve aeg naersite Teie omale tasakesti peosse! Aga oota sa poiss, naerimise woorutame sul nüüd ära.

Jack. Ma olen uudishimuline, kuidas Te seda teha tahate.

Mrs. Parker. Kas ma seda Teile ütleva pean?

Jack. Ma palun.

Mrs. Parker. Politseiga, mu poiss, politseiga!

Jack. Seda ei teeks mina Teie asemel mitte.

Mrs. Parker. So, Teie mitte?

Jack. Ei, tõesti mitte.

Mrs. Parker. Noh, mina teen seda.

Jack. Kas Teie selle üle ka hästi järele mõtelnud olete, missugust mõju see Teie seltskonna pääle seal wäljas awaldama saaks?

Charles. Mamma, meie peame nüüd igasuguse skandali eest hoidma.

Mrs. Parker. Noh, kas ma pean siis wait istuma ja kõik alla neelama?

Jack. Kui mina oma alandlikku arwamiat awaldada tohin, soowitaksin ma seda Teile igatahes.

Parker. Mõttele ometi, Marie, terve seltskond all, kõige peenen seltskond!

Mrs. Parker. Mõtke neid kõiki pagan! Kas sa arwad ma ei tea, mis pärast nad meie juurde tulewad? Seljatagä ninetawad nad mind

kelkijaks, ülespuhutud tõusikuks, aga nad tulewad ometi. Mul on nimelt niipalju raha, et nad lihtsalt tulema peavad.

Jack. Armuline proua, ma arvan, seekord eksite Teie. Need inimesed on täna pakkasjalikult minu pärast tulnud ja ma arvan, oleks parem, ma lubaksin neile nüüd auu minu palet näha.

Holland. Mis, Teie ei taha ometi...?

Jack. Miks mitte?

Mrs. Parker. Kas ma Teid wast ka hertzogin-nale esiteleva pean?

Jack. Ma kardan, see dane saab seda nõudma. Isegi hertzogin-nadel on teataw nõrkus kuninglikkude kõrguste wastu.

Mrs. Parker. Ja kui see pettus wälja tuleb?

Parker. Meie oleme koledasti kimbus.

Jack. Arge kartke midagi! Minu wapi sees on sonad: julgelt ja hoolimata! Müidugi la-dina keeli, et paremini kõlaks.

Charles. See inimene räägib weel oma wapist!

Jack. Ma olen kindel, minu armas, see on wähe-malt niisama eht nagu Teie oma.

Mrs. Parker. Ja ma pean ehk nii tegema, nagu ei teaks ma willestgi.

Jack. See oleks igatahes kõige mõistlikum.

Mrs. Parker. Seda ma ei wõi, sellega ei saa ma walmis.

Jack. Palun, tulge nüüd, ma kardan hertzoginna ootab juba. Ma tahan tenale paar armulik-ku sõna ütelda.

Mrs. Parker. Olgu, ma katsun. Aga oota sa poiss kui me üksi oleme.

Jack. Teie teete ülekoht, kui Te üleliia kardate. Terwe asi ei ole sugugi karde-taw.

Mrs. Parker. Jumal teab, see inimene teeb, nagu oleksin mina kurjategija. (Pöörab ninema, jääb äkitselt seisma ja karjatab).

Holland. Mis siis on?

Mrs. Parker. Jumala pärast, ma unustasin ju würsti ära.

Holland. Missuguse würsti?

Mrs. Parker. Würost Milan Milanescu tuleb ju ka! Ma kirjutasin temale kirja ja teatasin, et kuninglik kõrgus teda näha soovivad.

Jack. See on ju tore!

Holland. Teie ei tohi milgi tingimisel kokku pautuda! Laske würostile ütelda, suurwürost on üksitselt laigeks jäänud.

Mrs. Parker. See ei lähe mitte! Nad teavad wäljas oneti kõik, et ta poole tunni eest weel päris terve oli.

Wolley. Päälegi nõuaks würost siis just nimelt suurwürosti näha saada. Tema keisri ärakadunud poja poja uuesti ilmunine on teda niikui nii juba väga üllatanud.

Jack. Aga minu auustatud herrased, ärge saage ilmaaegu rahutuks. Kui würost Milanescu waewaks wõtab siia tulla otseohese sooviga mind näha, siis oleks toesti wiisakuseta, temale keelata mind näha saamast.

Holland. See inimene on pästi hull!

Jack. Päälegi, niipalju kui mind tean, on würost väga lühikese nägemisega.

Mrs. Parker. Kas Te sellega ütelda tahate, et Teie julgete tema ette astuda.

Jack. Ja. Ärge unustage et Grusias kaheksakümmend üks suurwürosti ja suurwürostinnat elab.

Kitty. Natukese aja eest ütlesite Teie mulle ainult seitsekümmend üheksa.

Jack. Ma lugesin wahepeäl ajalehest, et suurwürostinna Anastasial kaksikud on olnud, sellega on häd neid kaheksakümmend üks. See ei ole siis sugugi wõimata, et saadik suurwürost Sebastiani eluülmastgi näinud ei ole.

Mrs. Parker. Aga kui see siiski wälja tuleb! Ma wärisen hirmu pärast.

Jack. Igatahes ei wõi ta teda wiinase nelja aasta jooksul mitte näinud olla, sest et suurwürost niikaua kadunud on.

Mrs. Parker. Aga kui würost Teiega Grusia keeli rääkima hakkab?

Jack. Kas Te juba ühte kellnerit näinud olete, kes mitte vähemalt seitse keelt ei oska?

Mrs. Parker. Kas Te tahate sellega ütelda, et Teie seda idiotide keelt ka oskate?

Jack. Nagu oleksin ma ise üks Grusia idiot. Aga ma tahan Teid weel enam rahustada, kuna ma Teile tõendan, et mul sugugi võimalust ei saa olema oma keelteteadmist näidata, sest kui mina würstiga rääkima hakkas, peab tema mulle oüekommete järele selles keeles wastama, mida mina tarwitan.

Holland. Ja, aga kirjelduste järele on suurwürst wäga ilus mees.

Jack. Ah, palun mitte meelitada, mu armas. Ma olen temaga sarnane, nagu üks muna teisega.

Holland. Kui Teid niiwiisi rääkimas kuuled, wõiks tõesti arwata, et Teie suurwürst olete!

I4. etendus.

Endised. Mrs. Bashford.

Mrs. Bashford (tuleb ruttu sisse). Marie, würst Milanescu otsib sind. (Näeb Jacki). O, wabandage, kuninglik kõrgus.

Jack. Palun wäga.

Mrs. Bashf. Ta tuleb praegu minu mehega.

Mrs. Parker (tasa Jackile). Pidage ennast vähemalt wiisakalt ülewal!

I5. etendus.

Endised. Würst Milanescu ja mr.

Bashford.

Jack (läheb sisseastuwale würstile wastu). Minu armas würst!

Würst. Kuninglik kõrgus, nissugune ootamata oon!

Jack. Kas Teie minu pererahwast tunnete?

(Esiteleb Parker-Jennings'id. Würst annab Mrs. P. -J. kätt).

Jack. Meie ei ole üksteist mitu aastat

näinud.

Würst. Ma ei oleks Teid ialgi ära tundnud, kuninglik kõrgus.

Jack. Ma lasksin oma wurrud ära ajada.

Würst. See muudab igatahes palju väljanägemist, aga ka minu lühikene nägemine on ka peaaegu pimedaks jäämiseni läinud.

Jack. Ma loodan, keisri terwis on hää?

Würst. Ma telegraferisin juba, ja teade, et kuninglik kõrgus Inglisemaal on, saab majesteedile kõige paremaks arstirohuks olema.

Jack. Seda ei oleks Te veel tegema pidanud.

Würst. Kuninglik kõrgus, see oli minu kohus!

Jack. Ma tahaksin Teiega natuke selle asja üle rääkida. (Mrs. P. - J. poole). Teie lubate, armuline proua, et ma würstiga weerand tunniks palmide majasse lähen?

Mrs. Parker (sunnitud lahkusega). Terwe minu maja on kuningliku kõrguse tarwitada.

Jack. Tulge, würst. (Wõtab würsti käe alt kinni, Milanesco wiivitab ukse juures ees minemast). Ei, palun, Teie järele mina olen siin oma inimene. Ma leidsin siin väga lahket wastuwõtmist. Ma olen armulist prouat päris armastama hakkanud!

Würst. Kas kuninglik kõrgus weel kauaks siia motlewad jääda?

Jack. Ma jään niikauaks, kuni mistress Parker-Jennings mind wälja wiskab. (Nende sõnade juures on ta ennast naeratades mrs. P. - J. poole pooranud).

Mrs. Parker (sügawa kumardusega). Kuninglik kõrgus meie moistame sellest auust lugu pidada. (Würst läheb wälja. Enne kui tema le järele minna, poorab Jack ennast weelkord ümber ja naeratab pilkawalt mrs. P. - J. poole).

Mrs. Parker (meeleheitliku wihaga). Äraneetud kellner!

III. WAATUS.

(Mängib järgmisel hommikul eelmise õhtu juhtumiste järele ja sellesama dekoratsiooniga).

I. etendus.

Mrs. Parker-Jennings ja Charles.

Charles. Kus siis papa on?

Mrs. Parker. Uleval selle kranetud kellneri juures.

Charles. Ma loodan, ta annab talle vähemalt tublisti.

Mrs. Parker. Noh, selle poolest ei ole mul sinu isa vastu palju usaldust. Ah, et ma viimase öö veel üleüldse üle elasin! Kaheksteistkümme inimest oli neid õhtu-scögil ja mina istusin nagu noelte otsas.

Charles (ulatab temale ajalehe). Siin on Taverneri "Sõnumetes" pikk kirjeldus meie aiapidu üle.

Mrs. Parker. Arvad sa, et ma seda lugenud ei ole?

Charles. Kõik oli ju suureõraline, selle vastu ei saa ükski inimene waielda.

Mrs. Parker (tõmbab wihaselt käed rusikasse). Ah...!

2. etendus.

Endised Mr. Parker-Jennings.

Mrs. Parker. Noh, mis on?

Parker. Ta sõi praegu alles hommikueinet.

Mrs. Parker. Nüüd, pool kaksteistkümme! Noh, kas ta tahab kasida kus pagan woi mitte?

Charles. Millal ta läheb siis?

Mrs. Parker. Meie ei küsi kaua, millal ta läheb. Papa ütles temale, et ta kella kahesteistkümneks kaduma peab, ehk meie toome politsei, ükskõik mis sellest wälja tuleb. Seda sa ütlesid temale ometi, Robert?

Parker. Ei saanud, mu armas. Ta nõudis, et teener tупpa jääks, ta seletas, ta ei saawat Inglise kombega, et teenrid laua juures

mitte ei teeni, kuidagi wiisi harjuda.
Mrs. P. Kuidas see lurjus julgeb minu teenri-
 tele käskusid anda?

Parker. Ma ei wõinud ometi sinna midagi pa-
 rata, Marie. Teener oli kõik see aeg toas.

Mrs. P. Ja sa waatasid rahulikult päält, kui-
 das tema einet söi?

Parker. Tal on hää isu, seda wõin ma sulle
 ütelda.

Mrs. P. Ja sul ei olnud ühtegi wõimalust te-
 male meie otsust teatada?

Parker. Ei - ja, meie jääne silmapilguks üksi.

Mrs. P. Noh, ja...

Parker. Siis oli ta nii alandlik, et... (kim-
 batuses).

Mrs. P. Alandlik... Sa oled küll kõige suurem
 lollpää, keda ma ial näinud olen. No, oota,
 kui mina temaga räägin!

Parker. Missärast sa teda juba eila õhtu
 wälja ei wiganud?

Mrs. P. Kuidas wõin ma teda siis wälja wisata,
 kui kaheksateistkümnend inimest õhtusöö-
 giks siia jätkwad, ainult et temaga koos
 olla.

Charles. Mis siis lady Wonley'ga on?

Mrs. P. Ära nimeta seda nime minu kuuldes, see
 inimene on kõige juures süüdi.

Charles. Aga, ma arwan, sa saatsid tema järele?

Mrs. P. Ta peab siia tulema ja Holland ka, need
 mõlemad on meile selle supi keetnud, siis
 peawad nad ka aitama seda ära süüa.

3. etendus.

Endised. Jack.

Jäck (tuleb paremalt poolt, wäga toredas wal-
 ges hommikuülikonnas). Ah, sääl Te olete
 ju, kas ma tohiks härradelt ühte pabeross-
 si paluda.

Mrs. P. (silkawalt). Ma loodan, hommikueine
 maitstes Teile.

Jäck. Tänan, suurepäraliselt. (Wõtab Charles
 käest, kes omale parajasti paberossi ta-
 hab polema panna, etui ära, wõtab säält

ühe paberossi välja ja annab etui siis tagasi).

Charles. Ärge häbenege midagi.

Jack. Sugugi mitte. Kas ma tohin tuld paluda?

Mrs. P. (ähvardades). Noh...?

Jack. Teie seltskond eila oli tore, mistress Jennings. Kõik läks kõige paremini. (Pöörab mr. P. - J. poole). Muu seas, mu armas, mis tore portwein see oli, mis Te meile eila pakusite?

Mrs. P. Ah ei, minu armas, lõpp! Teie võite, wõib olla, minu meest utsida, mind Teie aga utsida ei saa.

Jack. Utsida? Utsida? Ma ei tunne seda sõna. Mis see tähendab?

Mrs. P. So, noh, wõib olla, teate, mis politsei wangimaja tähendab! Muidu võite õige pea sellega tutwust teha.

Jack. Teie räägite mõistatusi, armuline proua, kas see Teid ei wäsita?

Mrs. P. Kui ma weel selgemalt räägin, siis woiksite Teie araks lüüa.

Jack (istub hooletult toolile). Aeg hommiku-eine ja lõuna wahel, need segamata mõnu tunnid on minule kõige ilusam osa terve päewa jooksul.

Mrs. P. Waata õige, et keegi ei tule, Carolus.

Charles. Meie oleme nüüd täiesti üksi, mamma.

Jack (naeratades). Aga, minu herrased, teie näete ju välja nagu äraandjatekoor mõnest komilisest operist. Teil oleks tarwis weel wale habemed ette liimida, ja moju oleks täielik.

Mrs. P. Kuulge siis nüüd, noormees.

Jack. Teie meelitate, armuline proua.

Mrs. P. Minu mees ja mina, meie rääkisime selle asja üle läbi, meie ei ole mitte nii rumalad, nagu Teie wast arvate. Õieti olete Teie ära teeninud, et me Teid politsei kätte annaksime.

Jack. Üks silnapilk, palun. Kellega Teie nüüd räägite? Kas suurwüst Sebastianiga wõi kellneriga Grand Babylon hotellist?

Mrs. P. Pidage suu, ehk ma saan sellega walmis ja kihutan Teile paar tükki kõrwa taha.

Jack. Siis kellneriga, sest kuningliku kõrgusega ei räägiks Teie ometi mitte nii wiisi, nii wähe kombeid ei ole isegi Teil mitte.

Mrs. P. (ennast wägiwaldselt taltsutades).

Moh, ma kordan Teile, Teie teeniksite oieti ära, et Teid politsei kätte antaks.

Jack. Selle kohta wõib ka teine arwamine olla, aga ne wõime ju kord Teie oma õigeks tunnistada.

Mrs. P. Meie tahame skandali eest hoida.

Jack. Wäga õige! Ja, peab wäga ettewaatlik olema, kui ennast parema seltskonna liikmeks peetakse.

Mrs. P. Meie laseme Teid selle äraast jooksta. Teie kohwid pakitakse kokku ja meie automobil wiib Teid lähemasse raudteejaama.

Charles. Mamma, meie peame temaga kõik pargi wärawa juures jumalaga jätma, kuidu torakaks see silma.

Mrs. P. Mina jätan temaga jumalaga, juba sellepärast, et ma siis kindel oleksin, et ta ära on. Rong läheb ühe tunni aja pärast, ja ma woin Teile ainult ühe nõuu anda, tarwitage juhtumist niiwiisi kaduda.

Jack. Teie olete wäga lahke, aga mul on siin wäga hää olla, ma olen Teid otse armastama hakanud!

Mrs. P. Ma hoiatan Teid, ärge tehke nalja!

Jack. Imelik, et inimesed sagedasti usuwad nalja tehtawat, kui nendega kõige tõsisemalt kõneldakse.

Mrs. P. Kas Te tahate, et ma ühe oma teenri Teid kraet pidi wõtta ja uksest wälja wisata käsen?

Jack. Aga armuline proua, ajame parem rahulikult üksteisega juttu! Misjooks niipalju temperamenti raisata!

Mrs. P. Teie ei taha siis mitte minna, Teie torgute?

Jack. Nii järsku ei pea Te seda mitte küsima. Ütelge parem, minu süda ei lase mind mitte Teie lahkele majale selga pöörata.

Mrs. P. So, ja kui kaua Teie mõtlete meile oma siinoleku auu kinkida?

Jack. Ma ei ole selle üle veel kindlale otsusele jõudnud, ma ootan esialgul veel asjade arenemist.

Mrs. P. Saada politsei järele, Robert, ma teen lõppu.

Charles. Aga mamma, mõtle ometi!

Mrs. P. Pea suu, Carolus! (Jackile). Oodake, mu poiss. Need ilusad walged käekesed saavad teistmoodi välja nägema, kui nad kuus kuud kanepit kakkunud on.

Jack. Ma arvasin, et kanepi kakkumine Inglismaa wangikodades ära on kaotatud.

Mrs. P. O ei, see on veel tarwitusel. Jumalale tänu!

Jack. Ah, siis wahetan ma selle küll ihu-nuhtluse vastu ümber.

Mrs. P. Noh, Carolus, kui kaua sa wahid siin veel nagu täistopitud ahw?

Jack. Aga kas see süäl ei ole mitte kohalik leht, (wõtab lehe laualt) see toob muidugi ka Teie eilase aiapidu kirjelduse. (Waatab lehte). Mis! Kõrguni kaks weergu! Ma usun, Teie olite siiski liiga palju inimesi kutsunud. (Loeb) Hertzoginna St. Olphert's, marquis ja marquise Mereston, lord ja lady Hollington, krahw de Parnabie, Scheffieldi piiskop, (räägib) tõesti hiilgaw seltskond. Aga kas siis minust midagi lehes ei seisa? Ah, siin, (loeb) "suurwurst Sebastian, päälääst jalatalani wurst." Nu ja, muidugi (loeb tasa edasi). Ei, need inimesed liialdavad. (Loeb kõwasti). Kuninglik kõrgus waimustas koiki pidulolejaid oma peensuse lahkusega. (Räägib). Ja, weri ei lase ennast salata.

Mrs. P. (oma mehele). Ja sina istud rahulikult, kui see inimene mind teotab.

Jack (naeratades). Ja mis Te mõtlete, saavad kõik need suurtsugu inimesed ütleva, kui nad sellesama lõhe järgmises numbris loevad, et kuninglik korgus, kellele nad nii truualamlikult kätt anda tohtisid... sest ma täitsin oma kohust ometi kui kangelane, eks ole, vähemalt 300 inimesel surusin kätt?... et seesama kuninglik korgus veel kahe nädala eest Grand Babylon hotellis kohvi ja likörisid ette kandis.

Mrs. P. Olge wait, woi ma...

Jack. Ma kuulen juba kuidas siin linnakeses naerdakse, kui tohter, apteker ja notarius, keda Teie enese juurde kutsunud, woiduroomsalt seda lugu edasi kannawad ja naer kasvab ikka suuremaks ja suuremaks, mida rohkem see lugu lahmali laguneb. Kui see jutt Londonisse ulatab, hoiab terwe City kõhtu kinni ja Brixton lööb rõõmu pärast hundiratast.

Mrs. P. O. Teie satan!

Jack. Ja ma näeh Teid juba põgenemas selle naeru eest. Aga ta läheb Teile Parisi järle, kus seda juhtumist väikestes laulukestest ilustatakse. Ta läheb Teiega ühes Rivierassee, kus Teie piltidega postkaardisid müüakse. Teie ei saa kuhugi põgeneda, naer käib Teie kannul, ta poimib ennast Teie jalakandade külge ja häwitab Teid ära. - Noh, minu armas mistress Jennings, kas Teie ka mitte ei arwa, et mak-sab kuus kuud kanepit kakkuda, kui selle eest ilmale niisugust toredat nalja saab muretseda? (Täieline waikus. Mr. P. - J. kortsutab taskurätti ja pühib sellega otsaesist. Charles teeb niisama. Mrs. P. - J. waatab molenate otsa, wotab ka oma taskurätiku, kortsutab seda ja pühib oma otsaesist).

Parker. Meie oleme täiesti ilma kaitseta, Marie, meie ei saa midagi teha!

Mrs. P. Seda ma tean, meie oleme selle inimese

käes ja ta tarvitab seda oma kasuks.
Jack (lahke naeratusega). Ma arwan, Teie jõu-
 ate ometi wiimaks otsusele, asja pääle
 minu seisukohalt waadata.

Mrs. P. (loodult). Mis Te siis mõtlete teha?

Jack. Koige enne mõtlen ma Teie armulise
 lubaga natuke whyskyt sodaga juua. Kolis-
 tage ometi, palun, Charles, teenrit.

Charles. Kas ma pean, mamma?

Mrs. P. (abita wihas). Ei! Ja, pagana päralt,
 kolista!

Jack. Teie kasu pärast tahaksin ma Teid
 hoiatada, ärge unustage teenri juuresole-
 kul tarwilist wiisakust.
 (Teener tuleb sisse).

Parker. James, tooge kuninglikule kõrgusele
 whyskyt ja sodat. (Teener ära).

Mrs. Parker. Ei, ma ei ole ju hull! Kuulge,
 herra... ma ei tea ju sugugi weel, kuidas
 Teie nimi on!

Jack. Wast otsustate mind nii nimetada, nagu
 Te seda siiani teinud olete.

Charles. See häbematus!

Mrs. P. Kui Te fahulikult ära lähete ja ni-
 melt kohe, maksame me Teile kaks sada
 naela, kas tahate?

Jack. See on haawaw. Kakssada naela pakkuda,
 et minust lahti saada! Mina arwasin ikka,
 et ma üks lõbusamatest seltsilistest
 olen.

Charles. Wõib olla kellnerite toas.

Jack. Teie olete wäga waimurikas, noormees.

Mrs. P. Ma ootan Teie wastust.

Jack. Armuline proua, midagi ei saa mulle
 põhjust andma lahkuda, enne kui mul
 kindel teadmine on, et mul korda on läi-
 nud seda halba mõju, mis ma nüüd Teie
 pääle kahjuks nähtawasti awaldan, kaota-
 da.

Mrs. P. Kas Te tahate wast...

Charles (räägib wahela). Tasa, mamma, teener
 tuleb. (Teener toob whyskyt, sodat ja
 klaasisid kandiku pääl).

*Mrs. Parker: Oma
 miisil Teie ära
 nägistaada.*

*Jack: Ma nähet
 en, ma ei näi
 kahjuks seda
 seawi mitte ära*

Jack. Ah, palun, Carolus, walage mulle ometi, natuke sisse.

Charles. Kas ma pean, mamma?

Mrs. P. Ei! Nagu kuninglik kõrgus käsewad!

Jack. Kust Te oma whysky ostate, mister Jennings? Tä maitseb mulle suurepäraliselt.

Parker. Kuninglik kõrgus on liiga lahke.

(Teener ära).

Mrs. P. See on lihtsalt väljakannatamata!

(Teener tuleb tagasi ja teatab lady Wonley'd ja Holland'i).

4. etendus.

Endised. Lady Wonley. Holland.

Mrs. P. Sää! Te olete ometi wiimaks, Teie olete meile ilusa supi keetnud.

Charles. Jumala pärast, wõta ennast ometi natuke kokku.

Mrs. P. Pea suu, mina ei saa ennast nüüd mitte kokku wõtta.

Holland. Aga mis siis on?

Mrs. P. Mis on, küsite Teie weel. See inimene ei taha ju ära minna.

Wonley. Mis?!

Parker. Ta ei lähe mitte.

Jack. Teate, minu herrased, mul on halb tundmus, kui ma kuulen endse üle niiwiisi räägitawat, lubage, et ma eemale lähen.

Parker. Me oleme teda politseiga ähwardanud.

Holland. Noh, ja?

Parker. Näkku naeris ta meile.

Charles. Meie läksime isegi niikaugele, et temale raha pakkusime.

Holland. Raha seda ei meelita.

Mrs. P. Wast ütlete meile, mis teda meelitab.

Holland. Kuulge, Jack, Teie olete meid kaua küllalt narrinud, Te peate ometi kord jätma. Meie oleme hirmsas seisukorras.

Jack. Ma olen ikka walmis järele andma, kui minu hää südame külge koputatakse, aga selles juhtumises pean ma igal tingimisel wastupanema.

Holland. Wõtku Teid pagan!

Jack. Teie ei pea mitte keema minema, mu armas, muidu lõppeks mul wiimaks ometi kannatus ja na võiksin halvaks saada.

Holland. On ainult üks võimalus olemas, Teid peab väewoinuga väljaviskama.

Jack. Nii imelik kui see Teile ka paista võib, aga isegi see võimalus on siin ära kaalutud ja ma tegin herrastele juba selgeks, missuguseid halbtusi niisugune teguviis tuua võiks.

Teener (sisse). Mistress Bashford laseb küsida, kas ta mistress Parker-Jennings'iga rääkida saaks.

Mrs. Parker. Ma kahetsen, mul ei ole praega aega.

Jack. Ma loodan Teie ei jätä teda ometi minu pärast vastuwõtmeta, armuline proua.

Mrs. Parker (väga sõbralikult teenri ees). O sugugi mitte, kõrgus!

Jack. Mina leiän, ta on väga kena naesterahwas, ja näeksin teda hämmeelega jälle.

Mrs. P. Muidugi, kui kõrgus seda soovivad.

Jack. Ma tänän Teid väga.

Mrs. P. Juhatage proua sisse, James. (Teener ära). Ma ei ole enam perenaene oma enese majas! Ma pean inimesi vastu võtma, keda see herra näha soovib, ja päälegi veel seda naesterahvast Fanny Bashfordi, keda ma mitte sallida ei või. (Jackile). Teie kelm! Teie petis! Teie wereineja!

Jack. Teie ei ole tõesti mitte väga lahke, Teie olete koguni tänamata. Mina andsin Teie eilasele aiapidule oma siinolekuga kuulmata hiilguse, ma tegin Teile suurepäralist reklamet. Ja kui see würost... mis ta nimi õieti oli?

Mrs. P. Milan Milanescu. Teie peaksite vähemalt oma saadiku nime meeles pidama.

Jack. Ja kui würost Milanescu tuli ja jutujamine soiku jäi, wõtsin ma üksi jutujamise enese hooliks, ma jutustasin nendele Grusia keeli jutusid, nad oliwad kõik waimustatud, üksigi inimene ei saanud

sõnagi aru!

Mrs. P. Ma ei saa siinamaani veel aru, kuidas
wüerst Teie õiget nagu ära ei tundnud, ma
istusin kõik aeg nagu nõelte otsas.

5. etendus.

Endised Mrs. Bashford.

Mrs. Bashford. O, armas Marie, ma tulen rutuga
ainult Teile ütlemä, kui waimustatud kõik
Teie eiläsest pidust on.

Mrs. P. Ma rõõmustan, et Teil minu juures
neeldis. - Arge naerge!

Jack. Kuidas Teie käsi käib, mistress Bashford?

Mrs. Bash. Kuninglik kõrgus on nii lahke ja
mäletawad mind veel? Tohin ma luba wõtta
küside, kas kõrgus veel kauemaks ajaks
süia jääda mõtlewad?

Jack. Kui mistress Parker-Jennings mind veel
siin pidada tahab, siis jaan ma hääneelega.

Mrs. P. Minu maja on Teie tarwitada, kõrgus,
niikaua, kui Teie teda oma siinolemisega
auustada tahate.

Jack. Mistress Jennings on kõige lahkem kü-
laliste wastuwõtja. Ma olen armulist
prouat otse armastama hakanud. Kas me ei
läheks natuke aeda jalutama, mister Jen-
nings? Ma olen kindel, lady Wonley'd hu-
witab wäga Teie rooside kaswatus.

Parker. Ma olen rõõmuga walmis kuningliku
kõrguse soowi täitma.

Jack (läheb ukse juurde ja ootab lady Wonleyd
ja mr. P.-Jennings'i, Charles'ile). Kas Te
ei tule ühes?

Charles. Kuiõugi, kõrgus. (Läheb Mrs. Bashfor-
diga ära).

Jack. Ma tulen Teile kohe järele. (Mrs. P.-Jen-
nings'ile). Kus siis Teie preili tütar on?

Mrs. P. Ta jalutab lord Serlogä.

Jack. Palun, kas Te ei ütleks temale, niipea
kui ta tagasi tuleb, paluksin ma temaga
natuke rääkida.

Mrs. P. Mille üle tahate Teie temaga rääkida?

Jack. Seda saab ta Teile kahtlemata selle

läbirääkimise järele ise ütlemä.

Mrs. P. Mina ei luha seda.

Jack. Teie saate nii lahke olema ja selle eest hoolt kandma, et minu soovi täidetakse, mistress Jennings. (Läheb ära).

6. etendus.

Mrs. P. - Jennings. Holland.

Mrs. P. Kuulete nüüd annab ta mulle käskusid!

Ma usun, meie ei saa sellest inimesest üleüldse enam lahti. Ma näen juba, kuidas ta minu katuse all wanaks ja halliks läheb, minu lauas sööb ja minu weini joob, ja tema rätseppe saadab arwed meie kätte äranaksmiseks. Ja selle kõige eest oleme ainult Teile tänu võlgu.

Holland. Mul on ju sellest hirmus kahju.

Mrs. P. Mis mul sellest, kui Teil kahju on?

Aidake meid parem temast lahti saada. Kitty lootused Serlo pääle ajas ta ka nurja.

Holland. Noh, see ei oleks suurem õnnetus!

Mrs. P. Ma tänan Jumalat, et tüdruk algusest saadik temast midagi teada ei tahtnud, kui meie kõik teda wael suurwürstiks pidasime.

Holland. Teate, mina Teie asemel laseksin teda rahulikult Kittyga rääkida. Mul on niisugune aimdus, et ta pääle selle läb-rääkinise ilma pikema jututa valmis on ära minema.

Mrs. P. Kuidas Te seda arwate? (Keskelt Kitty ja Serlo).

7. etendus.

Endised. Kitty. Serlo.

Mrs. P. (wäga lahkelt). Kas Kitty Teid Teie jalutuskäigul saatis, minu armas lord?

Serlo. Ja, meie hulkusime üheskoos natuke pargis ümber.

Mrs. P. Ma loodan, minu tütar ei wäsitanud Teid ära, tal on halb kombe, liiga ruttu kõndida.

Serlo. Me lõpetasime oma jalutuskäigu ühe pingi peal.

Mrs. P. See on kõige parem viis, mida ka mina armastan.

Serlo (kuiwalt). Tuul on äkitselt muutunud.

Mrs. P. (arusaamata). So, tõesti? Ma ei pannud seda tähele.

8. etendus.

Endised. Mr. Parker-J. (Siis) Jack.

Parker (tuleb äritatult sisse). Marie, see inimene löikab kõige ilusamad roosid ära ja annab nad Fanny Bashfordile!

Mrs. P. O!... (Tahab välja tornata ja põrkab ukse peal Jackiga kokku, kellel peotäis toredaid roosisid käes).

Jack. Kas Teil siin mõnda lillewaasi ei ole?

Mrs. P. Te häbemata narr!!

Jack. Mis ma siis jälle tegin?

Mrs. P. Need roosid pidiwad tulewa nädal Londoni lillenäitusele saama!

Jack. Ah, sellepärast on nad nii ilusad. See roomustab mind nüüd kahekordselt, et ma mistress Bashfordile hääd meelt saan teha.

Mrs. P. (kisub roosid tema käest ära). Oh...! (Jookseb välja mees järele).

9. etendus.

Jack. Serlo. Holland. Kitty.

Jack (tuleb rahulikult rodu pealt sisse). Sellest on mul kahju, ma ei ole jälle kord oieti teinud.

Serlo. Teil ei näi üleüldse oma ettewõtetes onne olevat, mu armas.

Jack (Kittyle). Minu armas preili Jennings, mul ei olnud täna weel õnne Teile tere hommikut ütelda.

Serlo. Kuulge, noormees, ma ei tahaks Teile vastu mitte halvaks minna, aga kui preili Jennings ja mina ennist jalutama läksime, oli meil kindel lootus, et Teie seda aega kuni meie tagasitulekuni selleks

* tarwitate, et ära kaduda.

Jack. Armas Holland, tehke mulle seda meele-
hädä, ja ütelge mistress Bashfordile, et
meie armas perenaene need roosid tema
 jaoks waasi sisse walmis on pannud.

Holland (naerab tahtmata). Teie pääle ei saa
 kaua wihane olla, Jack! (Läheb ära).

Jack. Säält läheb mees, kellel takti on! Kui
 ma sultan oleksin, teeksin ma teda otse-
 kohe oma suurwesiriks.

Serlo. Mispärast Te selle juures nii minu
 otse wähite?

Jack. Ma arwan, Teie saate loomuliku peene
 tunde pärast tema eeskuju järele tegema.

Kitty. Ma paluksin aga, et lord Serlo siia
 jääb.

Jack. Mul on Teile wäga tähtsaid asju ütelda.

Kitty. Lord Serlo wõib seda kuulda, mis Teil
 mulle ütelda on.

Jack. Hää küll, ma katsun oma külgesündinud
 häbelikkust mahasuruda.

Kitty. Mis Teil mulle ütelda on?

Jack. Kas Te ei wõiks mind wäikese naeratu-
 sega julgustada?

Kitty. Arge mind ometi sundige asju ütlema,
 mille üle ma parem waikiksin. Ma olen
 pahane, et Teie niisuguse rumala näkja
 jaoks ennast andsite.

Jack. Lord Serlo, kas Te siiski parem ära ei
 läheks?

Kitty. Ei, ta peab jääma.

Jack. Teie panete teda wäga piinlikusse
 seisukorda. Lord Serlo on niisamati mees
 kellel takti on, ja ta tunneb selgesti,
 et ta siin üle arune on.

Serlo. Ma arwan, Te eksite minu tundmuste
 üle. Arge igatahes sellest hoolige.

Jack (Kittyle). Kuulge, mis mul Teile oma
 ülespidamise seletuseks ütelda on. Teiste
 rumal nali ei lähe mulle midagi korda.
 Ma tulin siia ainult sellepärast, et see
 mulle ainuke wõimalus oli, Teie läheduses
 olla.

Kitty. Mis Te teinud olete, on kole!

Jack. Kas Te siis esimesest silmapilgust pääle aru ei saanud et ma Teid armastan?

Serlo. Teie! See ei ole mulle aga tõesti mitte armas!

Jack. Teie andsite mulle ise nõuu, Teie tundmustest mitte hoolida.

Kitty (wastutahtmist naeratades). See on liiga rumal, ma tean seda, ma peaksin Teie pääle pahane olema, aga ma ei saa!

Jack. Kas Teil meeles on, mis Te mulle eila ütlesite?

Kitty. Ei.

Jack. Siis kordan ma seda Teile. Teie palusite, et ma äraläheksin, sest et ma kuninglik kõrgus olewat. Kas Te tahate mind täna ära saata, et ma ainult kellner olen?

Kitty. Teie olete ju kõik see aeg minu üle ainult naernud.

Jack. Kui ma toesti suurwurst oleksin, ja ma oleksin ainult sellepärast kellneri riided selga pannud, et Teie ligidusesse pääseda, siis peaksite Teie seda wististi väga romantiliseks. Kuidas wõib see Teid pahandada, kui kellner sellesama otstarbega suurwürsti riided selga on pannud?

Kitty. Kui Teie sellest wahest ise aru ei saa, on asjata selle üle rääkida.

Jack. Kas Te tuleksite mulle naaseks, preili Kitty?

Serlo. Teie, mul on himu Teid kraest kinni wotta ja wälja wisata.

Jack. So? Noh, siis taltsutage oma himu, sest mina olen boximise eest mitu aauhinda saanud.

Serlo. Ah! See teeb asja nuidugi keerulisemaks.

Jack. Toesti, ma ei saa enesele ette kujutada, et keegi kunagi niisugustel ränkistel tingimistel aruawaldust on teinud. Ta ei lähe ikka weel ära! (Kittyle). Nii siis, armas preili Kitty! Olge ometi mõistlik! Eila lükkasite mind tagasi, et ma suurwurst

olin, täna tahate mind tagasi lükata, et ma kellner olen!

Kitty (külmalt). Kas Te wõite mulle ühte põhjust nimetada, mis pärast ma Teid wastu wõtma peaksin?

Jack. Ma tean: Te armastate mind just niisamati, nagu mina Teid.

Kitty. Mina!

Jack. Kas Te saate seda salata? Ja kui Te seda ka teeksite, ei usuks ma Teid.

Kitty. Ma wõin Teid kohe uskuma panna. Lord Serlo, Teie olite eila nii lahke ja ütlesite mulle, et... (Jääb wiivitades wait).

Serlo. Mis, kas Te arwate ehk...?

Kitty (naeratades). Ma arwan sedasama, mille pääle ka Teie mõllete.

Serlo (ennast järsku sirgeks ajades). Mister Brown, mul on auu Teile oma kihlust preili Kitty Parker-Jennings'iga teada anda.

Jack. Ma ei usu ikka weel mitte. Teie olete parandumata romantiline, nu laps, ja ma usun, Teie ema ei saa selle üle mitte wäga roomus olema.

Kitty. O, Teie ajate ju inimese meelt heitma, kas siis midagi Teie rahu ei kõiguta?

10. etendus.

Endised. Holland. Pärast Mrs. ja mr. P.-J. Siis Charles.

Holland (tuleb ruttu sisse). Jack, ruttu kaduge ära!

Jack. Mis siis juhtunud on?

Mrs. P. (tuleb oma mehega sisse, mõlemad wäga äritatud). Koik on otsas, meie oleme pääsenata kadunud.

Holland. Milanescu tuleb läbi pargi siia poole.

Parker. Ja temaga ühes politsei ametnik uniwormis.

Mrs. P. Mis me peame siis tegema, Jumala pärast, mis me peame siis nüüd tegema!

Jätke ometi wiimaks oma naeratamine

järele.

Kitty (ruttu). Jumala pärast, ärge laske en-
nast kinni võtta.

Holland. Jack, veel on Teil aega põgeneda.

Charles (tuleb pargist). Lady Wonley räägib
temaga, ta peab teda kinni nii kaua kui
vähegi võimalik.

Mrs. P. Kui see tal aga korda läheb, ma annan
talle ju kõik andeks.

Kitty. O, palun põgenege ometi niikaua kui
see veel võimalik on, ma ei suudaks seda
ära kanda, kui Teid minu silmade all
wangi wiidakse.

Jack. Aga mis see Teile võiks korda minna?

Mrs. P. Waadake, Teie olete mulle kõige kole-
dama tembu mänginud, Teie olete minu
vastu nii häbemata olnud, nagu ükski
inimene enne, aga ma ei taha mitte, et
Teile halbtusi juhtuks. Ma ei tea mitte,
mis Teiega on, aga ma ei taha mitte, et
Teid wangi wiidakse.

Jack. Ainult Teie härra abikaasa juuresolek
takistab mind Teie jalgade ette lange-
mast.

Mrs. P. Ärge ometi nüüd rumalusi rääkige, ma
tahan ju Teid aidata.

Jack (dramatilises seisakus). Madame, minu
ema poeg ei ole ialgi waenlase eest
põgenenud! Siin seisan ma, ja ei wõi
teisiti.

Mrs. P. Ma ei mõtle nüüd tõesti enam enese
pääle. Kui skandal tuleb, olen ma rikkas
küllalt, et seda rahaga ära sumbutada.

Serlo. Mu arvas, minge tõesti, pind siin Teie
jalgade all hakkab tõesti wäljakannata-
mata kuumaks minema.

Kitty (paludes). Kui Te mind tõesti armasta-
te, ärge minge sellele hädaohule vastu.

Jack. Mulle palju armsam oleks see, kui Teie
koik nii ühelmeelil mind paluksite siia
jääda.

Mrs. P. See inimene on hull, hullumajas on
ta paras koht.

Jack. Ma ei tea mitte, kas Napoleon minu esiwanemate hulka kuulub, aga ma mõtlen nüüd niisamati nagu tema: siin ma olen, siia ma jään.

Mrs. P. O. ma wõiksin Teid oma kätega ära kägistada.

Parker. Nad tulewad!

(Koik waatawad nagu kiwistatult põnewalt oodates ukse poole.)

II. etendus.

Endised. Lady Wonley. Mrs. Bashford. Pärast würst Milanescu.

Wonley (tuleb Mrs. Bashfordi a aiast, jääb kokkunult seisma, kui ta Jacki näeb).

Mis, ma arvasin, Teie olete ära läinud?!

(Wurst Milanescu tuleb kohe naesterahwaste järel, sisse).

Jack (läheb lähelt, kätt andes Milanescu poole). Ah, armas sober. Sää! Te ju olete, ma ootan Teid juba terve hommik.

(Terwe grupp on nagu soolasambaks tardunud, edaspidi lahkuw see aegamööda).

Wurst. Ma ei saanud warem, kõrgus, ma sain praegu alles oma telegrammi peäle wastuse.

Jack. Noh, ja on ta minu kohta hää?

Wurst. Nii hää kui wähegi wõimalik. Majestät, keiser, täidab kõik Teie kuningliku kõrguse soowid.

Jack. Jumal õnnistagu tema halli peäd!

Wurst. Majestät ootab rõõmsa kärsitusega jälle nägemist Teiega, kuninglik kõrgus.

(Poorab Kitty poole). Armuline preili, minu kõrge käskija teeb mulle ülesandeks, Teid tema poolt sobralikult terwitada.

Kitty. Mind?!!

Mrs. P. Ma ei tea mitte, kas näen ma und wõi on see ilmsi.

Jack. Armuline proua, minu keiserliku wana-isa lubaga palun ma Teie tütre Kitty kätt.

Mrs. P. (välja pahwatades). Aga see inimene on ju petis, ta ei ole ju sugugi suurwurst Sebastian.

Mrs. Bashf. Mis see tähendab?

Mrs. P. See mees on kellner Grand Babylon hotellis, ja teda on kui suurwurst Sebastiani minu majasse toodud ainult, et mind vihastada.

Wurst (imestanult). Aga mis see siis peab tähendama? Ma tunnen ometi suurwurst Sebastiani sündiniseest saadik.

Holland. Teie eksite, ekselents, ma elasin selle mehega kaks aastat koos Amerikas, ma ei tea mitte, mis ta päris õige nimi on, ta nimetab ennast Jack Brown'iks.

Wurst. Aga mis Te räägite, on rumalus. Ma tunnen suurwursti niisama hästi, nagu oma enese poega.

Mrs. P. Kas Te tahate tõendada, et ta see tõesti on?

Wurst. Muidugi on tema see. Mulle jääb ainult arusaamataks, kuidas ta siia sai, kuna meie teda nelja aasta jooksul terwest ilmast otsisime.

Holland. Aga Teie olete see Jack Brown, kellega ma koos Ühisriikides olin?

Jack. Ja muidugi.

Wonley. Ja Teie olete ülemkellner Grand Babylon hotellist?

Jack. Ja muidugi.

Mrs. P. Ja Teie olete suurwurst Sebastian Grusiast?

Jack. Ja muidugi.

Serlo. Siis olen mina jälle see rumal olnud.

Jack. Nust lubate mind seda asja seletada.

Nelja aasta eest hakkasin ma ühte noort naesterahvast armastama, kelle pääülesanne selles seisis, kõige pikemal mehel üheainsa jalaliigutusega mütsi päast maha lüüa. Ta tegi seda niisuguse iluga, et ma arvasin temaga abielusse astuda võivat. Minu wana-isa, keiser, tõrkus mulle oma luba selleks abieluks andmast, ja see naesterahvas

saadeti maalt välja. (Kitty poole). Mina olin sel ajal ka omal viisil romantiline, ja ma läksin oma südame jumalannale järele, kuni ma ühel õhual selle ülesleiduse tegin, et tal juba kolm kuni neli, enam ehk vähem seaduslikku meest on olnud. See teadmine ja lõpuks ka see arusaamine, et tema isoräline anne mitte just tingimata maha õnne kindlustada ei või, arstisivad mind minu kirest. Aga ma olin laias ilmas olnud, olin teda nähtuke tunnuna õppinud, ja see hakkas mind meelitama, iseseisvat elu elada, mida ma oma loonuliku nalja ja enese südidusega kätte saama pidin. See läks mul korda. Aga lõpuks jõudsin ma ometi otsusale, et hõlpsam on sissetulekust elada, mis hooltsate esiwanemate kokkuhoidmise läbi võimalikuks on saanud. Kui Teie mind Grand Babylon hotellis kui kellneri nägite, oli mul juba kindel otsus kahetseja meelega oma perekonna keskele tagasi minna. Siis nägin ma seda noort naisterahvast, ja see andis mulle põhjust pekkumist, mis mulle tehti, vastu võtta. Et minult nõuti, ma pidavat enesole kõrgesti kolawa nime võtma, tarwitasin ma enese oma. Eila palusin ma würst Milanescut, telegraphwi teel keisrile asjast teatada. Nüüd saan ma oma hää wanaisa luba ja ma tohin preili Kitty Jenningsiga abielusse astuda.

Würst. Ma woin veel juurde lisada, et keiserlik majesteeet, rõõmsas lootuses, oma armsamat poja poega warsti jälle näha, selleks abieluks oma luba kõige suurema lahkusega on andnud.

Mrs. P. Kui ma selle päele mõtlen, mis ma Teile wiimase kahekümnenelja tunni jooksul kõik ütelnud olen!

Jack. O, see läks kõik kellneri kõrwest sisse ja suurwürsti kõrwest välja. (Poorab Kitty poole). Ja nüüd on see Teie teha, wanale mehele Grusia troonil rõõmu teha,

kaheksakümne ühele suurwürstile ja suurwürstinnale uus sugulane olla ja minu elu õnneks saada.

Kitty (naeratades). Ma peaksin Teie pääle oieti kuri olema, sest Te pilkasite mind. Ma usun Teie ei waataks minu pääle ialgi tõsiselt, ja kui ma nii parandamata romantiline oleksin, nagu Teie tõendate, peaksin ma Teid jälle tagasi lükkama.

Jack. Aga et Teie, nagu kõik naesterahwad, waga õrn olete, ei tee Teie seda mitte.

Kitty. Mitte selle pärast, et ma õrn olen, waid et ma Teid... (wähitab). Teil oli selle poolest õigus, mis Te ennist minu kohta ütlesite.

Jack (wotab ta Umberto kinni). Kitty!

Mrs. P. (õnnest särades). Ma tundsin seda, et ta suurwürst on. Enasüda ei eksi mitte!

Jack. Aga ma pean veel ühe tähenduse tegema. Grusia on natuke harimata maa, ja meie waljude seaduste järele peab walitsewa soo liige, kui ta ühe wäljamaalasega, kes mitte kuninglikust soost ei ole, abielusse astub, igasuguse läbikäinise oma naese perekonnaga lõpetama.

Mrs. P. Ma tahaksin näha, kes mind keelata woiks minu oma tütrele woõrsile minemast!

Jack. Mu armas, mul on waga kahju, aga säädused on halastamata. Kui Te julgeksite meile järele tulla, loodaks Teil piiri pääl pää otsast näha.

Mrs. P. Oo!

E s r i e .

